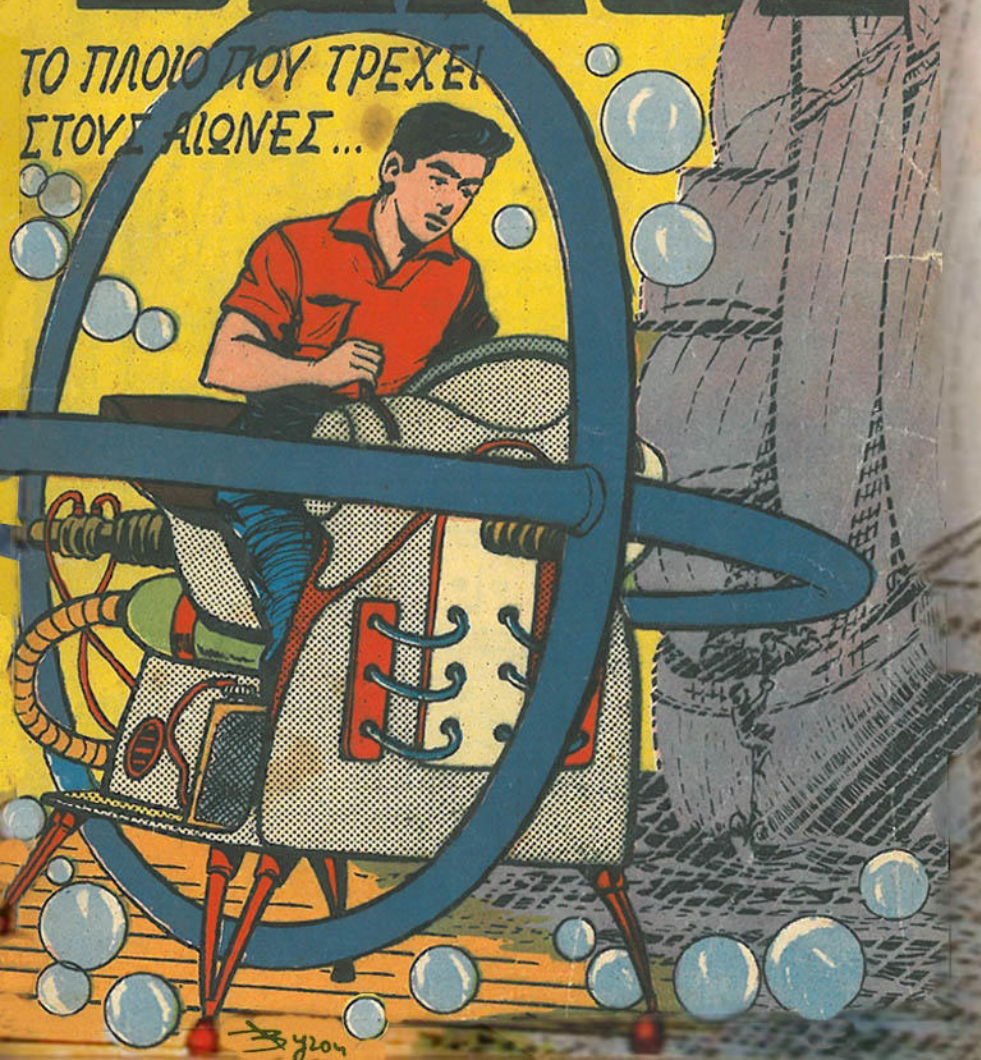

Ήπτάμενο

1

ΒΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΠΟΥ ΤΡΕΧΕΙ
ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ...

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΥ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Πρώτο ταξίδι
μέ το «Βέλος»

ΕΙΝΑΙ ένα μελοχραινό και γεροδεμένο παιδί δεκαπέντε χρονών, με μάτια που λάμπουν από έξυπνάδα και με χαιρακτηριστικά όπτον είναι άποτυπωμένη ή πόλμη και ή θέλησι.

Είναι καθισμένος σε μιὰ παρράξενη συσκευή που μοιάζει με αλλόκοτη «δέσπα» και με σταθερό χέρι ρυθμίζει μερικούς διακόπτες που είναι μπροστά του, πάνω σ' ένα πλαίσιο τής συσκευής.

— "Όλα είναι έτοιμα!, μουρμουρίζει. "Ετοιμα για τὸ πρῶτο ταξίδι, σὲ τὸ παρελθόν! Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ βεβαιωθῶ ἂν ἡ μεγάλη ἐφεύρεσι τοῦ πατέρα μου,

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ή εκπληκτική αυτή συσκευή, στην οποία έδωσε το όνομα «Βέλος», μπορεί πραγματικά να μεταφέρει τὸν ἄνθρωπο σ' άλλες εποχές και σ' άλλους τόπους! Ἄν αὐτὸ ἀποδειχθῇ πραγματικό, τότε πρόκειται, γιὰ τὴ μεγαλύτερη ἐφεύρεσι πού ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος! Ὅπως δάμασε τὸν χώρο, τὸ Διὰστημα, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχη δαμάσει και τὸ χρόνο και θὰ μπορῇ νὰ ταξιδεύει σὸ παρελθὸν και νὰ ξαναζῇ ὅσα συνέβησαν πρὶν ἀπὸ αἰῶνες ἢ χιλιάδες χρόνια!

Και καθὼς τὰ δάχτυλά του ἀγγίζουσι τοὺς διακόπτες συνεχίζει:

— Θὰ ρυθμίσω τὸ Βέλος νὰ μὲ πᾶν στὴ Ρώμη, ἄς πούμε, τοῦ 80 μετὰ Χριστόν! Θὰ θρεθῶ ὁλοζώντανος ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους πού ἔζησαν ἐδῶ και δυὸ χιλιάδες χρόνια!

Πιάνει ἓνα διακόπτη, μὰ δὲν τὸν γυρίζει. Τὸ πρόσωπό του γίνεται πολὺ σοβαρό.

Ἄν ἡ συσκευή δὲ λειτουργήσῃ καλά; Βέβαια ἔχει διαρρώσει τὸ λάθος ἐκεῖνο τοῦ Βέλους πού εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα του... Ἄν ὅμως τὸ λάθος στοὺς ὑπολογισμούς του δὲν εἶναι ἓνα ἀλλὰ περισσότερα και τὸ «Βέλος» αὐτὸ νὰ τὸν στείλῃ στὸ παρελθὸν γίνεῖ ὁ τάφος του, ὅπως εἶχε γίνεῖ ὁ τάφος τοῦ πατέρα του;

Ζαώνει τὰ φρύδια του και προσθέτει:

— Θὰ κάνω μιὰ δοκιμή! Χωρὶς πόλημ και κίνδυνον, και μιὰ πρόσδος δὲν εἶναι δυνατή! Θὰ κοινοῖσω μόνο τὸ Βέ-

λος νὰ μὲ γυρίσῃ πίσω σὲ πέντε λεπτά! Θὰ μείνω πέντε μόνο λεπτά στὴ Ρώμη τοῦ 80 μ. Χ. κι' ἔπειτα τὸ Βέλος θὰ μὲ φέρῃ αὐτομάτως πίσω! Δὲν ξέρω τί θὰ βρῶ φάνονταί στὴ Ρώμη και ποιοὺς κινδύνους θὰ διαπρέξω!... Ἔμπρός λοιπόν!

Μὲ μάτια πού λάμπουν, τὸ ἀγόρι γυρίζει ἓνα διακόπτη. Ἡ καρδιά του χτυπάει τρελά.

Τὸ συναίσθημα πού νοιώθει εἶναι τρομακτικό, ἀνεξήγητο, ἀπερίγραπτο. Σὰν ἓνας ἀκατανίκητος ἄερας νὰ φύσηξε ἄξαφνα τόσο δυνατά, πού ἔγινε κι' αὐτὸς ἄξαφνα ἓνα χνούδι ἀπὸ τὴν παγωμένη πνοή του: Ἔνα τίποτα!

Ἀναλαμπές ὑπέροχες, πράσινες, κίτρινες, κόκκινες σὰν ἓνα Οὐράνιο Τόξο, πού σκάει σωπηλὰ στὸ Ἄπειρο.

Ὑστερα, τὸ σκοτάδι κι' ἓνας φοβερὸς θόρυβος, μιὰ βοή συγκλονιστική, πού λές και θὰ τὸν συνθλίψῃ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος της.

Τὸ ἀγόρι νοιώθει σὰν νὰ κατρακυλᾷ στὴ γῆ και τ' αὐτιά του πᾶνε νὰ σπᾶσουν ἀπὸ ἓναν τρομακτικὸ δρυχηθμό. Δὲν βλέπει τίποτα. Ἡ καρδιά του γεμίζει τρόμον. Ἡ τελευταία σκέψι πού φτερουγίζει στὸ παγωμένο μυαλό του εἶναι αὐτή:

«Χάνομαι!... Μὲ συνέτριψαν οἱ Αἰῶνες πού προσπάθησα νὰ διαπεράσω!»

Μὲ τρόπο ὅμως παράδοξον, καταλαβαίνει τὴν ἴδια στιγμὴ

πὼς δὲν ἔχει συντριβή. Πὼς δὲν ἀκούη κι' αἰσθάνεται, χωρὶς νὰ βλέπῃ, εἶναι γιατί κραταίε σφαλισμένα τὰ μάτια του... Τ' ἀνοίγει· μὲ λαχτάρει, ἀλλὰ τότε παγώνει περισσότερο.

Ἀπέναντί του μόλις ἔνα· μέτρο μακρινά, βλέπει ἓνα ὀπίσσω κεφάλι. Δυὸ φοβερά μάτια, ποὺ πετοῦν φωτιές ὀλοκόκκινες. Ἕνα πελώριο στόμα μὲ σιουβλερά δόντια. Ἕνα πηγούνη μαλλιαρό, ποὺ στάζει φρέσκο αἷμα! Ἕνα κεφάλι λιονταριού!

Τὰ σαρτανικά μάτια εἶναι κερφωμένα πάνω στὰ δικά του. Τὸ ἀπαίσιο στόμα ἀνοίγει ἀκόμα περισσότερο· καὶ χύνεται πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ ἐμπικτο ὁδηγεῖ τὸ παιδί νὰ κατακυλῇ σὰν βαρελάκι στὴ γῇ καὶ ἔτσι τὸ λιοντάρι περνάει δίπλα του μ' ἓναν καινούργιο, λυσσασμένο βρυχηθμό, χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξῃ.

Πτετέται ὁλόρθος γεμάτος φρίκη.

Μπροστά του κοίτεται τὸ καταξέσχισμένο κορμὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι ἄλλο λιοντάρι τὸν καταβροχθίζει.

Τὰ μάτια τοῦ ἀγοριοῦ στρέφουν ὁλόγυρα, ἐνῶ ἡ τρέλλα τοῦ ἀγγίζει τὸ μυαλό μὲ τὰ παγωμένα της δάχτυλα.

Βρίσκεται σ' ἓναν τεράστιο κυκλικὸ χώρο γεμάτων ἀνθρώπων ποὺ τρέχουν πανικόβλητοι, κνηγνημένοι ἀπὸ πελώρια λιοντάρια κι' ἄλλους ποὺ βρίσκονται σωριασμένοι στὴ γῇ, ἀκίνητοι, πλέοντες μέσα στὸ

αἷμα τους, κατακομματιασμένοι...

Κι' οἱ δύστυχοι αὐτοὶ ἀνθρώποι εἶναι παράξενοι. Φοροῦν κάτι μακρυὲς χλαμύδες- ἄνδρες καὶ γυναῖκες- καὶ τίποτ' ἄλλο.

Τὰ μάγουλά τους εἶναι χλωμά καὶ βαθυλωμένα ἀπὸ τὴν στερήσεως καὶ τὴν κακουχίαν, στὰ μάτια τους ὅμως ὑπάρχει μιὰ παράξενη — σὰν θεϊκή — λάμψη.

Μερικοὶ τραγουδοῦν ὕμνους καὶ δὲν τρέχουν νὰ ξεφύγουν τὴν ὥρα ποὺ τὰ θηρία ρίχνονται κατὰπάνω τους, νὰ τοὺς ξεσχίσουν μὲ τ' ἀτσαλénια τους νύχια. Ἄλλοι κρατιῶνται σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια, σὰν νὰ παίρνουν θάρρος ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ περάσουν τὸ σύνορο τῆς ζωῆς...

Τὸ παιδί περνάει τὸ χέρι ἀπὸ τὸ μέτωπό του κι' ἀνοίγει γοκλείνει τὰ μάτια.

— Ὁνειρεύομαι, μουρμουρίζει.

Τώρα βλέπει τοὺς ὀρθοὺς τοίχους ποὺ ὑψώνονται ὁλόγυρα στὴν ἀρένα καὶ τὰ πλήθη ποὺ οὐρλιάζουν ξέφρενα στὴς κερκίδες κι' εἶναι αὐτὰ ποὺ δημιουργοῦν τὴν τρομακτικὴ βροή, ποὺ τὸν ἔκανε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψῃ πὼς ἐκμηδενίστηκε.

Ἡ ἐκπληξίς του εἶναι τόση ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τοῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ, ἀλλὰ — σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τουλάχιστον στέκεται τυχερὸς — τὸ λιοντάρι, ποὺ τοῦ ἐπετέθη στὴν ἀρχή, βρίσκει μπροστά του ἓναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν

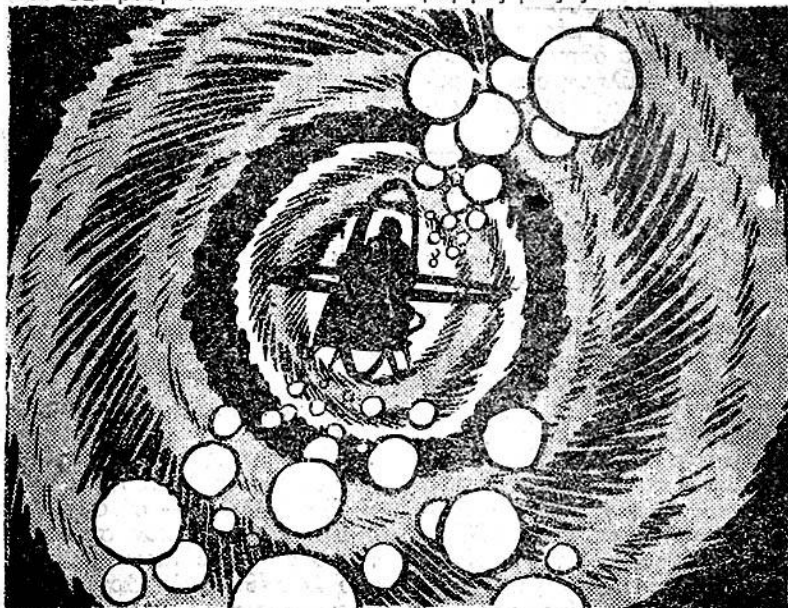
χλαιμύδες και χύνεται πάνω του. Τὰ νύχαι του χώνονται στο στήθος του δυστυχισμένου, που σωριάζεται βαρειά...

Τὸ παιδί ἀποστρέφει τὰ μάτια ἀνατριχίζοντας.

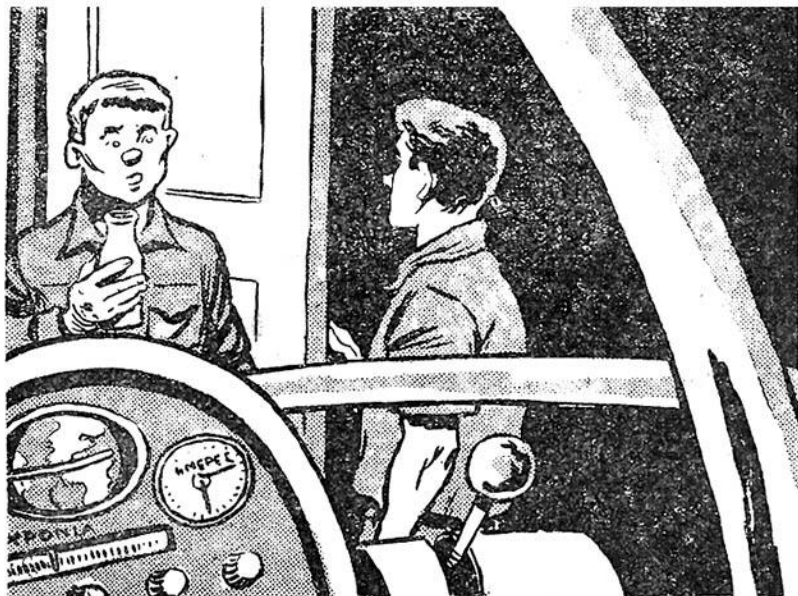
«Βρίσκομα στή Ρώμη;» σκέπτεται καὶ ἡ καρδιά του πάει νὰ σταματήσει, χωρὶς νὰ ξέρη ὅν εἶναι ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς ἐπιστήμης ἢ ἀπὸ οἶκτο γιὰ τοὺς ἄμοιρους ἀνθρώπους ποὺ κείτονται γύρω του. «Βρίσκομαι στή Ρώμη τὸ ἔτος 80 μετὰ τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ!... Τὸ «Βέλος» — ἡ ὑπέροχη συσκευή τοῦ πατέρα δούλεψε μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια... Ἐγὼ φταίω ποὺ δὲν ρύθμισα σὲ ποιο ση-

μεῖο τῆς Ρώμης ἔπρεπε νὰ βρεθῶ καὶ τὸ ἀφήσα στὴν τύχη... Ἔτσι, βρέθηκα μέσα στο Κολοσσαῖο, τὴν ἀρένα ὅπου οἱ Ρωμαῖοι φέρνουν τοὺς ἄμοιρους Χριστιανούς, γιὰ νὰ τοὺς φάνε τὰ λιοντάρια. ὦ, τί φρίκη, Θεέ μου! Κύτταξε πῶς πανηγυρίζουν ἑξάλλοι, τὸν φοβερό θάνατο τῶν συνανθρώπων τους!...»

Ἡ πικρὴ ὄσμη τοῦ αἵματος γεμίζει τὸν ἀέρα καὶ τοῦ φέρνει κρύες ἀνατριχίλλες. Τὰ λιοντάρια πηγαινοέρχονται μαγισμένα. Ψάχνουν γὰ τὰ τελευταῖα τοὺς θύματα... Οἱ περισσότεροι μάρτυρες κείτονται πιά στὴν ἀρένα, σὰν ἀμορφες μάζες...

Εἶναι μιὰ στιγμή ἢ χιλιάδες χρόνια;

Κυττάζει με γουρλωμένα μάτια τὸ σκισμένο παντελόνι τοῦ Πέτρου

«Εὐτυχῶς ποὺ πρόβλεψα τουλάχιστον νὰ μὴ μείω στὴ Ρώμη περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά!» συλλογίζεται μὲ κάποια ἀνακούφισι. «Σὲ λίγο τὸ «Βέλος» θὰ μὲ ξαναγυρίσῃ κοντὰ του... Ἐλπίζω νὰ μπορέσω νὰ γλυτώσω τὸν θάνατό στὰ ἐλάχιστα λεπτά ποὺ μοῦ ἀπομένουν...»

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις φροντίζει νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατόν μακρύτερα ἀπὸ τὰ ἀπαίσια θηρία ποὺ στριφογυρίζουν μανιασμένα.

Μαῦροι σκλάβοι, πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ τείχη, τὰ ἐρεθίζουν κεντώντας τα μὲ κάτι μακρυὰ κοντάρια ποὺ κρατοῦν, ποὺ

καταλήγουν σὲ μετὰλλινες αἰχμές.

Ξαφνικὰ τὸ ἀγόρι ξεχνᾷ κάθε κίνδυνο.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται, ἓνα λιοντάρι ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῇ πάνω σ' ἓνα νεαρὸ κορίτσι, ποὺ, ἐντελῶς σαστισμένο κι' ὀλόασπρο ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔχει σταθῇ ἀκίνητο σὰν ἀγαλμα, περιμένοντας τὸν θάνατο μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ ἐπαιναστατεῖ.

Κάνει ἓνα πήδημα αἰλούρου πρὸς τὸ τεῖχος τῆς ἀρένας κι' ἀρπάζει ἀπὸ ἓνα σκλάβο τὸ μακρὺ κοντάρι του.

Τὸ τραβᾶ μ' ὅλη του τὴ δύναμιν.

Σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀκούγεται.

Ὁ μαῦρος στὴν προσπάθειά του νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ κοντάρι, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κατρακυλᾷ οὐρλιάζοντας στὴν ἀρένα, γιὰ νὰ βρεθῇ στὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ ποὺ τὸ κεντοῦσε λίγο πρὶν γιὰ νὰ τὸ ἐρεθίσῃ...

Τὸ ἀγόρι ὥστόσο χύνεται καταπάνω στὸ ὄλλο λιοντάρι ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κατασπαράξῃ τὴν κοπέλλα. Στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θηρίου, ἀντὶ νὰ βρεθῇ τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ, καρφώθηκε βαθειὰ ἡ σιδιρένια αἰχμὴ τοῦ κονταριοῦ καὶ ἕνας τραμερὸς ρόγχος ταραίζει τὴν ἀρένα.

Πάνω ἀπὸ τὶς κερκίδες ἀκούγονται ἄγριες κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ:

— Νὰ κι' ἕνας Χριστιανὸς ποὺ πολεμᾷ γιὰ τὴ ζωὴ του!

Τὸ ἀπροσδόκητο... νούμερο κάθε ἄλλο παρὰ ἔχει δυσσαρεστήσει τοὺς μισότρελλους θεατὲς. Οἱ σκλάβοι ὥστόσο κεντρίζουσι τώρα τὰ ὑπόλοιπα λιοντάρια νὰ ριχτοῦν πάνω στὸ ἀγόρι καὶ τὴν κοπέλλα.

— Κρύψου πίσω μου!, τὴ διατάζει ἀρπάζοντάς τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Καὶ δὲν μπορεῖ παρ' ὅλον τὸν τρομερὸ κίνδυνον ποὺ διατρέχει, νὰ μὴν κἀνῃ τὴ σκέψιν, πόσο ὑπέροχα λειτουργεῖ ἡ καταπληκτικὴ μηχανὴ ποὺ ταξιδεύει στὸν Χρόνον —τὸ

«Βέλος». Τὸ ὅτι καταλαβαίνει αὐτὰ ποὺ ξεφωνίζουν οἱ θεσπαῖ καὶ τὸ ὅτι κι' αὐτὸς μπορεῖ καὶ μιλᾶ στὴν κοπέλλα λατινικᾶ, χωρὶς δυσκολία, θὰ τὸν παραξένευε ἂν δὲν εἶχε διαβάσει τὴν ἐξήγησιν στὰ χειρόγραφα τοῦ πατέρα του. Ἔρει ἔτσι, πὼς τὰ ἠλεκτρονικὰ κύτταρα ποὺ βομβαρδίζουν τὸν ἐγκέφαλον τῆς στικτῆς μὴ τοῦ ταξιδιοῦ στὸν Χρόνον, πολλαπλασιάζουν ἕνα τρισεκατομμύριο φορές τὴν τηλεπαθητικὴν ἱκανότητα τοῦ μυαλοῦ. Ἔτσι ἀπὸ τὸν τόνο καὶ μόνον τῆς κάθε φωνῆς, καταλαβαίνει τὸ ἀκριβὲς νόημά της καὶ ταυτόχρονα μεταφράζει τὴ σκέψιν του στοὺς φθόγγους ἐκείνους ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι, γιὰ νὰ μιλήσῃ κι' αὐτὸς στὴν ἴδια γλῶσσᾳ.

Ἀλλὰ τρία φοβερά λιοντάρια προχωροῦν τώρα ἐναντίον τους καὶ τὸ ἀγόρι, προστατεύοντας τὴ δυστυχισμένη νέαν μὲ τὸ κορμί του, ὁλοένα ὑποχωρεῖ.

Τὸ πρῶτον θηρίον ἐπιτίθεται ξαφνικᾶ καὶ δέχεται κατάκαρδαν τὴν αἰχμὴν τοῦ κονταριοῦ. Καθὼς ὅμως προσπαθεῖ νὰ τραβήξῃ πρὶν τὸ κοντάρι του, ἐπιτίθεται τὸ δεύτερον θηρίον.

Ἡ κοπέλλα ξεφωνίζει τρομαγμένη καὶ τὰ νύχια τοῦ τέρατος περνοῦν ξυστὰ ἀπὸ τὸν μηρόν της καὶ τοῦ κατεβάζουν μόνον μὴ μεγάλη λουρίδα ἀπὸ τὸ παντελόνι της, ὅπως τὸ ἀγόρι προλαβαίνει καὶ πηδάει στὸ πλάϊ...

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ τὸ παιδί ἔχει ξεχάσει ποιὸς

είναι καὶ πῶς ἔχει δρεθῇ μέσα στὴν ἀρένα τῶν βασιανιστηρίων τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Τὸ αἷμα του βράζει ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς μάχης καὶ ἀπὸ τὴν ἀγανακτήσι ἐναντίον τῶν βασανιστῶν. Τραβᾷ τὸ κοντάρι ἀπὸ τὸ νεκρὸ θηρίο καὶ τὸ καρφώνει στὴ ραχοκοκκαλιά τοῦ ἄλλου.

Τὸ οὐρλιαχτὸ τῶν ξέφρενων ἀνθρώπων γεμίζει τ' αὐτιά του καὶ δὲν ἀκούει τὴν καινούργια στριγγιλιά τῆς κοπέλλας. Βλέπει μόνον τὴν τελευταία στιγμή τὸ στόμα τοῦ λαομαρτοῦ ὀλάνοιχτο ἐμπρός του καὶ νοιώθει τὴν καυτὴ του ἀνάσα τόσο κοντὰ στὸν λαιμὸ του, πού κλείνει μὲ φρίκη τὰ μάτια. Τ' ἀνοίγει ὁμως πάλι ἀπότομα μ' ἓνα παρὰ ξένο συναίσθημα καὶ βλέπει πὼς βρίσκεται πάνω στὸ θαυμαστὸ πλοῖο τοῦ Χ ρ ό ν ο υ —τὸ «Βέλος»!...

Ἐφιάλης
ἢ ἀλήθεια;

Τ Ο ΚΟΡΜΙ του τρέμει ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ πέρασε. Ὡστόσο, τὰ μάτια του λάμπουν θριαμβευτικά: Αὐτός, ὁ Πέτρος Μέξης, ἓνα Ἑλληνόπουλο ποὺ ὡς χτὲς δὲν εἶχε κάνει τίποτα στὴ ζωὴ του, εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ μπόρεσε νὰ ταξιδέψῃ στὸ πα ρ ε λ θ ό ν —σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἔχει χαθῇ στὸ βάθος τῶν χρόνων!

Ἐξῆσε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. στὴν ἀρχαία Ρώμη, τὴν

ἐποχὴ τῶν φρικιαστικῶν διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν —εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸν θάνατο, τὴν ἀρένα, τὸ μαινόμενο πλήθος, ᾄκουσε τὶς κραυγὲς τους —ἀκόμα ἀντηχοῦν σὶ αὐτιά του...

Ἀλλά...

Ξαφνικὰ ταράζεται καὶ ἡ λάμψι τοῦ θριάμβου χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια του.

Μιὰ σκέψι ποὺ πεονάει φτερωτὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του, τὸν ἀναστατώνει:

«Μήπως ὄνειρεύτηκα; Μήπως τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν συνέβη στὴν πραγματικότητα; Δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ τὴ μεγάλη μου λαγύρα νὰ πετύχω, νὰ δημιουργήσω μόνος μου αὐτὸν τὸν ἐφιάλη, μὲ τὴ φαντασία μου...»

Δὲν προφταίνει νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο. Ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται ἀκούγοντας βήματα ποὺ πλησιάζουν.

Πηδαίει βιαστικά πάνω ἀπὸ τὸ «Βέλος» καὶ τρέχει στὸν τοῖχο. Τὰ δάντυλά του κατεβάζουν ἓναν δασκόπτη.

Εἶναι παρὰ ξένο τὸ δαυδάτιο ὅπου βρίσκεται τὸ νεκρὸ ἀνόρι. Μιὰ μεγάλῃ β' βλ' οὐθήκη γεμάτῃ β' βλ' οὐθὰ ποὺ καλύπτει τὸν πλαῖνὸ τοῖχο, στρέφεται: σιγὰ - σιγὰ πάνω στὸν ἄξονά της καὶ κρύβει τὸ θαυμαστὸ μηχανήμα. Εἶναι καιρός, γιατί ἓνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ποὺ τώρα ἔχει μικρύνει πολὺ καὶ μοιάζει σὰν ἓνα κρινὸ ἐργαστήριο μὲ ἐπιστημονικὴ β' βλ' οὐθήκη.

Ἀνόμετα γιὰ τὸν ἐνο-

χλούν μιὰ τέτοια στιγμή, τὸ ἀγάρι πηγαίνει ν' ἀνοίξη. Μόλις ὅμως βλέπει τὸ συνομήλικό του παιδί πού μπαίνει μέσα, χαμογελάει χαρούμενα.

— Ἐσύ 'σαι, Σάμ; λέει ἐγκάρδια. Πέρασε.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀποτελοῦν χτυπητὴ ἀντίθεσι ὅταν βρίσκωνται κοντά.

Ὁ Σάμ εἶναι κατάξανθος καὶ τὰ ματάκια του εἶναι τόσο στρογγυλά, μέσα σ' ἓνα ὀλστρογγύλο, σὰν φεγγάρι πρόσωπο, πού καταντοῦν κωμικά.

Ὁ Πέτρος εἶναι μελαχροινός, μὲ σοβαρὴ ἔκφρασι καὶ ἀρρενωπός.

Ὁ Σάμ κρατᾷ μιὰ μπου-

κάλα γεμάτη γάλα καὶ ἐτοίμαζεται νὰ τὴν φέρῃ στὸ στόμα του, ὅταν ξαφνικὰ τὰ μάτια του γουρλώνουν τόσο, πού κοντεύουν νὰ τοῦ πεταχτοῦν καὶ νὰ τοῦ... πέσουν μες στὸ μπουκάλι.

— Ἐί!, ξεφωνίζει. Ποῦ ἔσκισες ἐτσι τὸ παντελόνι σου, Πήτ;

Ὁ Πέτρος γίνεται μονομιάς νεκρικὰ χλωμός, βλέποντας πῶς τὸ παντελόνι του εἶναι σκισμένο ἀπὸ τὸν μηρὸ καὶ κάτω.

— Ὡστε λοιπὸν εἶναι ἀλήθεια!, ψελίζει. Δὲν τὸ ὄνειρεύτηκα τὸ λιοντάρι!

— Λιοντάρι; Ποιὸ λιοντάρι; κάνει ἡλίθια ὁ Σάμ, πού

— Ἐδῶ εἶναι τὸ περίφημο Νησί τῆς Χελώνας!

Βρίσκονται άξαφνα στη θάλασσα!

πάλι έτοιμαζόταν νά φέρη τή μπουκάλα με τὸ γάλα στὸ στόμα καὶ πάλι ἀναγκάστηκε νά τὴν ἀποτραβήξη. Ξέφυγε ἀπὸ τὸν ζωολογικὸ κήπο κα- νένα λιοντάρι;

“Ένα Ἑλληνόπουλο
στὴν Ἀμερικὴ

Π ΡΕΠΕΙ νά πιστέψω πὼς εἶναι ἀλήθεια», συλλογί- ζεται με δέος ὁ Πέτρος.

Ἡ συγκίνησίς του σ’ αὐτὴ τῇ σκέψῃ εἶναι τόση, πού δὲν μπορεῖ ν’ ἀπαντήσῃ στὸν φί- λο του πού περιμένει με τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ με τὴ μπουκάλα του μετέωρη...

“Ἀθελα πάει ὁ νοῦς του στὸ ξαφνικὸ ταξίδι του στὴν Ἀ- μερικὴ ἐδῶ καὶ λίγον καιρό. Πόσο ἀπροσδόκητα ἦρθαν ὅ- λα!

Ὁ πατέρας του ἦταν διά- στημος ἐπιστήμων, πού βοήθη- σε ὅσο κανεῖς ἄλλος τοὺς ἁ- μερικανούς, στὴν ἐκτόξευσι τῶν πυραύλων τοῦ Διαστήμα- τος. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ ὑπέρο- χος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξηφανί- σθη μυστηριωδῶς. Μερικοὶ φί- λοι του, στοὺς ὁποίους εἶχε κάνει λόγο γιὰ κάτι «ἰδιαίτε- ρα» πειράματά του, δήλωσαν πὼς ὁ Νίκος Μέξης θὰ εἶχε πέσει ἀσφαλῶς θύμα κατασκό- πων, πού πιθανὸν νά τὸν πῆ- ραν μαζί- τους καὶ πιθανὸν νά

τὸν σκότωσαν κιόλας, γιὰ νὰ κλέβουν τὶς σημειώσεις του.

Γι' αὐτὸς οἱ Ἀμερικάνοι, σὰν φόρο τιμῆς γιὰ ὅσα τοὺς εἶχε προσφέρει, ἀποφάσισαν νὰ καλέσουν τὸν γιό τοῦ, Πέτρο Μέξη, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ τὸν σπουδάσουν μὲ δικὰ τους ἔξοδα καὶ νὰ τὸν κάνουν ἐπιστήμονα ἀντάξιο τοῦ πατέρα του. Κι' ὥπως φάνηκε γρήγορα, αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ γίνῃ, γιατί ὁ Πέτρος, σὲ συνδυασμὸ βέβαια καὶ μὲ τὴ νεαρὴ ἡλικία του, ἔχει ἓνα μυαλό, ποὺ φτάνει στὰ ὅρια τῆς μεγαλοφυΐας.

Τὸ ἀγόρι, ὀρφανὸ ἀπὸ μητέρα ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, δὲν ἄφησε κανέναν στενὸ συγγενὴ πίσω του ποὺ νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ μυαλὸ ἀπὸ τὶς μελέτες του καὶ ἀφωσιώθῃκε ὁλότελα σ' αὐτές. Ταυτόχρονα ὁμως, προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ τί ἀπόγινε ὁ ἀγαπημένος πατέρας του. Νὰ βρῇ τὰ ἴχνη του. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, στάθηκε πάλι τυχερός.

Δὲν εἶχε παρὰ μόνον μερικὲς μέρες ποὺ ἦρθε στὸν Νέο Κόσμο, ὅταν ἔλαβε ἓνα γράμμα ὑπογεγραμμένο ἀπὸ κάποιον κύριο Τζὼν Σάμσον, ποὺ τοῦ ὠριζε ραντεβού, γιὰ νὰ τοῦ πῇ κ' ὠρισμένα ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὸν πατέρα του».

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὸν κίνδυνον ποὺ πιθανὸν νὰ διέτρεχε, ὁ Πέτρος ἔτρεξε γεμάτος λαχτάρια τὴν ὠρισμένη ὥρα καὶ στὸ ὠρισμένο μέρος. Ἔτσι

συναντήθηκε μὲ τὸν κύριον Σάμσον, ἓναν καλόκαρδο καὶ αγαθότατον ἄνθρωπον, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἓναν κλειστὸ φάκελλο. Στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ἔγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου καὶ τὸ παιδί ἀναγνώρισε μὲ συγκίνησι τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ πατέρα του.

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος—ὅπως τοῦ ἐξήγησε ὁ κ. Σάμσον—ἔμεινε ἐπὶ ἕξι χρόνια στὸ σπίτι του, στὸ Τρέντον, ἑκατὸ χιλιάμετρα νοτιώτερα τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκεῖ μέσα ἔστησε τὸ κρυφὸ του ἐργαστήριον, ποὺ τὸ κράτησε μυστικὸ ἀπ' ὅλους, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν γιό τοῦ Σάμ, ποὺ τοὺς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Στὸν ἴδιον εἶχε ἀφήσει ἐντολὴν, ἂν ποτὲ τοῦ συνέβαινε τίποτα, νὰ μὴν ἀναφέρῃ πουθενὰ γιὰ τὸ μυστικὸ ἐργαστήριόν του, ἀλλὰ νὰ παραδώσῃ τὸ κλειδί μόνον στὸν γιό τοῦ τὸν Πέτρο, ὅταν θὰ ἔφθανε στὴν Ἀμερικὴ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μάλιστα καὶ παρὰ τὶς ἀντιρήσεις τοῦ κ. Σάμσον, εἶχε προπληρώσει καὶ τὰ ἐνοίκια δέκα ἐτῶν.

Ὁ Πέτρος λοιπόν, συνεχίζοντας τὶς σπουδές του, ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τοῦ Τρέντον, ὅπου ἔμεινε καὶ ὁ πατέρας του. Στὰ σαράντα πυκνογραμμένα χειρόγραφα ποὺ περιείχε ὁ φάκελλος ἐκεῖνος, βρῆκε ὅλα τὰ μυστικὰ γύρω ἀπὸ τὴν θαυμαστὴ μηχανὴ ποὺ ταξιδεύει στὸν Χρόνον καί, φυσικὰ, πὼς θὰ μετατόπιζε τὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

Τὰ διάβασε καὶ τὰ ξαναδιάβασε χίλιες φορές καί, πιστεύοντας ἀκράδαντα πῶς ὁ πατέρας του κάτι θὰ εἶχε πάθει προσπαθώντας νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο ταξίδι στοῦ Παρελθόν μετὰ τὸ «Βέλος» — ὅπως ὀνόμαζε τὴ μηχανή του — ἔπεσε μετὰ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Ἐίκανε ἔλεγχο σὲ ὅλα τὰ σχέδια κατασκευῆς τοῦ «Βέλους» ἕνα πρὸς ἕνα καὶ στοῦ τέλους ἀνακάλυψε ἕνα πολὺ μικρὸ λάθος, στὴ συσκευή ἐκείνη, ποὺ κανόνιζε τὴ σύμπτωσι τοῦ Τάπου καὶ τοῦ Χρόνου, ὅπου θὰ βρισκόταν ὁ ἀνθωπὸς ποὺ θὰ ταξίδευε στοῦ Παρελθόν.

Ὁ Πέτρος λοιπὸν βεβαίωθηκε πῶς ὁ πατέρας του εἶχε διαλυθῇ στοῦ κενό, προσπαθώντας νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπέροχη μηχανή του!

Γεμάτος θλίψι γι' αὐτὴ τὴν ἐξαικρίβωσι, ἀποφάσισε ὥστὸ σο νὰ συνεχίσῃ αὐτὸς τὴν προσπάθειαν ποὺ ἐκείνος ἄφησε στὴ μέτρη μετὰ τὸν θάνατό του. Μὲ μεγάλη προσοχή καὶ ὥστε ρα ἀπὸ χιλιάδες ὑπολογισμοῦς, διώρθωσε τὸ σφάλμα καί, μετὰ ἀδόμαστο θάρρος καὶ πεποίθησι, γιὰ τὴν ἐπιτυχία, ἀνέβηκε ὁ ἴδιος στοῦ «Βέλος», γιὰ νὰ βρεθῇ στὴ Ρώμη τῶν Διαγυμῶν — ὅπως ἤδη γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης.

Ὁ Σάμ Σάμσον

Ο ΣΑΜ ΣΑΜΣΟΝ βλέποντας τὸν Πέτρο — τὸν Πήτ, ὅπως τὸν φωνάζει αὐτὸς πιό

ἀμερικάνικα — νὰ τὸν κυττάζῃ ἀκίνητος καὶ νὰ μὴ μιλήσῃ, ξαναφέρνει τὴν μπουκάλια του μετὰ τὸ γάλα στοῦ στόμα, ἀλλὰ πάλι δὲν προφταίνει νὰ πιῇ, γιὰτὶ τὸ Ἑλληνόπουλο σὲ μιὰ ξαφνικὴ ἔκρηξι ἐνθουσιασμοῦ, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ ξεφωνίζει:

— Μά... Μά ἂν δὲν ἦσαν ὄνειρο... τότε... Τότε θὰ πῇ πῶς τὸ «Βέλος» εἶναι τέλειο!

— Τό... τὸ γάλα!, μουγγρίζει λαχταρισμένος ὁ Σάμ καθὼς παρὰ τρίχα νὰ τοῦ φύγῃ ἡ ἄσπρη μπουκάλια ἀπὸ τὰ χέρια μετὰ τὴν ξαφνική... ἐπίθεσι τοῦ Πήτ.

Φυσικὰ ὁ Πέτρος δὲν τὸν ἀκούει, μ' ὅλο ποὺ ξέρει πῶς ὁ Σάμ, ποὺ εἶναι ὁ μοναδικὸς του φίλος στὴν Ἀμερικὴ, ἔχει μιὰ παθολογικὴ ἀδυναμία γιὰ τὸ «λευκὸ ὑγρὸ τῆς ζωῆς» ὅπως λέει τὸ γάλα.

— Τότε θὰ πῇ..., συνεχίζει μετὰ βραχνὴ φωνή, πῶς ἔζησα πραγματικὰ πέντε λεπτά στὴν ἀρχαία Ρώμη!

— Στὴ Ρώμη!, στογγιλίζει ὁ Σάμ καὶ γλωμᾷ.

Μόλις εἶχε συγκρατήσῃ γερὰ τὸ μπουκάλι του, ἀλλὰ τώρα ἡ ἐκπληξίς του εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ τοῦ ξαναεφεύγει καὶ ἀναγκάζεται νὰ κάνῃ κανονικὸ πλυνζὸν σὰν τερματοφύλακας γιὰ νὰ τὸ γλυτώσῃ, τὴν ὥρα ποὺ ἔφτανε στοῦ πάτωμα.

Λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν ἀγωνία ἀγκαλιάζε: καλὰ τὸ μπουκάλι του γιὰ νὰ τὸ σιγουρέψῃ

καί ὕστερα λέει μὲ παράπονο:

—Καθάλλησες τὸ «Βέλος» καὶ ταξίδεψες στὸ Παρελθόν! Μόνος σου! Εἶχες ὑποσχεθῇ νὰ μὲ πάρης κι' ἐμένα!

Ὁ Πέτρος χαμογελά.

— Ὅχι στὸ πρῶτο ταξίδι! τοῦ λέει. Στὸ πρῶτο ταξίδι δὲ θὰ σ' ἐπαίρνω ποτέ, γιατί μπορεί νὰ μὴν ξαναγύριζε κανεὶς μας... Ἐπρεπε νὰ θεβαι-
ωθῶ πρῶτα πῶς ὅλα πηγαί-
νουν καλά... Καί, τώρα πού
βεβαιώθηκα, εἴμαστε ἔτοιμοι
νὰ ταξιδέψουμε ὅπου θέλεις,
ἀγαπητέ μου Σάμ! Ὁ κό-
σμος εἶναι ὁλόκληρος δικός
μας! Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού δη-
μιουργήθηκε ἀπὸ νερὸ καὶ
φλόγα —ὡς σήμερα!

Ὁ Σάμ ξύνει τὸ κεφάλι
του μὲ ἀμηχανία καὶ στὸ τέ-
λος τὰ στρογγυλὰ ματάκια
του ἀστράφτουν.

— Δὲν θέλω νὰ πάμε στὴν
ἐποχὴ πού δημιουργήθηκε τὸ
νερὸ, ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ πού
δημιουργήθηκε τὸ γάλα!,
λέει.

Ἀμέσως ὅμως χάνεται ὁ
ἐνθουσιασμός του καὶ ὄχι ἐ-
πειδὴ ὁ Πέτρος ἔχει βάλει τὰ
γέλια, ἀλλὰ ἐπειδὴ κάποια
ἄλλη σκέψις τὸν ἀπασχολεῖ.

— Δὲν θὰ μοῦ ἄρεσε ὅμως
κανένα ταξίδι μ' αὐτὴ τὴ μη-
χανή πού.. σκίζει παντελόνια!
μουρμουρίζει. Θὰ περιμένω νὰ
τὴ διορθώσης!

Γιατὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε
πῶς μιὰ δευτέρη ἀδυναμία
τοῦ Σάμ Σάμσον εἶναι τὸ
ντύσιμό του. Εἶναι ἱκανὸς νὰ
πνίξη μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια

τὸν ἄνθρωπο πού θὰ τοῦ λε-
ρώση τὸ παντελόνι του ἢ θὰ
τοῦ τσαλακώσει τὸν γιακά
του.

Ἔτσι ὁ φίλος του γιὰ νὰ
τὸν καθησυχάσῃ τοῦ διηγείται
μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν πεν-
τάλεπτη, φοβερὴ περιπέτειά
του στὴν ἀρχαία Ρώμη καὶ ὁ
Σάμ βεβαιώνεται πῶς τὸ «Βέ-
λος» δέν... καταστρέφει τὰ
ροῦχα καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ του..
πίνει μονορούφι τὴ μπουκάλα
τὸ γάλα καὶ πάει γιὰ νὰ φέρῃ
ἄλλη.

Ὁ Πέτρος θγάζει μιὰ μι-
κρὴ φωνὴ ἐκπλήξεως. Αἰτία
εἶναι πῶς πηγαίνοντας νὰ κυτ-
τάξῃ, τὴν ὥρα, ἀνακαλύπτει
πῶς τὸ ρολοῖ δὲν ὑπάρχει
στὸν καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χε-
ριοῦ του. Ἀμέσως σκέπτεται
πῶς θὰ τοῦ ἔχῃ πέσει στὸ κρυ-
φὸ τμήμα τοῦ ἐργαστηρίου,
κοντὰ στὸ «Βέλος».

Βρίσκει τὸν μυστ.κὸ διακό-
πτη καὶ μετατοπίζει τὴ βιβλιο-
θήκη. Πηγαίνει κοντὰ στὸ κα-
ταιπληκτικὸ μηχανήμα. Δὲν
χραιοῦζεται νὰ ψάξῃ πολὺ. Δὲν
ἔχει κάνει λάθος. Τὸ ρολοῖ
του εἶναι πεσμένο διπλὰ στὸ
«Βέλος».

Ἀλλὰ πῶς ἔχει καταντήσει
ἔτσι;

Τὰ μάτια τοῦ ἀγοριοῦ ἀ-
νοίγουν διὰπλάτα ἀπὸ τὴν ἐκ-
πλήξι καὶ σκύβει σαστισμέ-
νος, γιὰ νὰ ἀνασπῇ τὰ...
ὑπολείμματα τοῦ ρολοιοῦ
του, πού ἔχει ἀπομείνει χω-
ρὶς τὴ τζελατίνα πού σκέπα-
ζε τὴν πλάκα του καὶ χωρὶς
τὸ λουράκι του,

Ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ ἂν γαντζώθηκε πουθενὰ τὸ χέρι του καὶ ἔπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τί ἀπόγινε τὸ λουράκι, σκύβει πάλι κι' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Δὲν ὑπάρχει ὅμως πουθενά.

— Μυστήριο!, μουρμουρίζει ὁ Πέτρος. Θυμάμαι πολὺ καλὰ πὼς βρισκόταν στὸ χέρι μου, τὴν ὥρα ποὺ καθόμουν στὸ «Βέλος». Τὸ κύτταξα τελευταία φορὰ πρὶν γυρίσω τὸν διακόπτη ποὺ θὰ μ' ἔφερνε στὴ Ρώμῃ...

Μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς κάπου θὰ βρίσκεται τὸ λουρὶ καὶ ἡ τζελατίνα τοῦ ρολογοῦ του ψάχνει ἄλλῃ μιὰ φορὰ ἀλόγυρα, ἀλλὰ πάλι ματαιαίει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ἓνας κρότος ἀπὸ τὴν εἴσοδο καὶ ὁ Πέτρος ἀνατινάζεται χλωμιάζοντας. γιὰ τὴν ἔχει ἀφήσει τὴ βιβλιοθήκῃ ἀνοκτὴ καὶ τὸ «Βέλος» σὲ κοινὴ θέα γιὰ ὅποιοιδήποτε μπη μέσα. Ἡ πόρτα ἀνοίγει.

Εὐτυχῶς ὅμως αὐτὸς ποὺ μπαίνει εἶναι πάλι ὁ Σάμ Σάμσον. Στὸ ἓνα του χέρι κρατᾷ: μιὰ γεμάτῃ μπουκάλι γάλα καὶ στὸ ἄλλο μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ τὴ δείχνει στὸν Πέτρο θριαμβευτικὰ.

— Νά, ποὺ θὰ πάμε!, φωνάζει: μ' ἐνθουσιασμό. Διάβασε ἐκεῖ ποὺ λέει: «ΟΙ ΘΗ-ΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΗ ΜΟΡΓΚΑΝ»!

Τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει καὶ διαβάζει μὲ δυνατὴ φωνή: «Ἡ ἀπαστολὴ τοῦ ἀρχαιο-λόγου καθηγητοῦ κ. Οὐίλ-

λιαμσον, ἀπέτυχε καὶ πάλι νὰ ἀνσκαυτῇ τοὺς θησαυροὺς ποὺ ὡς ἰσχυρίζεται ὁ διάσημος ἀρχαιολόγος — ἔχει κρύψει κάπου, εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου Χελώνας, ὁ διάσημος Ἀγγλος πειρατὴς τοῦ 17ου αἰῶνος, Χένρυ Μόργκαν. Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Οὐίλλιαμσον πιστεύει πὼς ὁ Μόργκαν ἔκρυψε μέρος τῶν ἀμύθητων θησαυρῶν, ποὺ ἀπεκόμισε ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο πειρατικὸ κατόρθωμα τῆς ἱστορίας, δηλαδὴ τὴν ἄλωσι τοῦ Πανσμά ποὺ κατεῖχαν οἱ Ἴσπανοί.

Ὁ κ. Οὐίλλιαμσον ἐδήλωσεν πρὸς τοὺς δημοσιογράφους πρὶς δὲν ἀπεγοητεύθη, ἀλλὰ θὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκ νέου νὰ ἀνσκαυτῇ τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς.»

Ὁ Πέτρος σταιματᾷ τὴν ἀνάγνωσι καὶ κυττάζει ἀνήσυχα τὸν φίλο του.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ. Καὶ ποὺ θέλεις νὰ πάμε οἱ δύο μας;

— Στὸ Νησί τῆς Χελώνας!, φωνάζει θριαμβευτικὰ ὁ Σάμ. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Μόργκαν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ἄλωσι τοῦ Πανσμά! Θὰ προσπαθήσουμε νὰ δοῦμε ποὺ θὰ κρύβῃ τοὺς θησαυροὺς του κ' ὕστερα θὰ ξαναγυρίσωμε τὴν ἐποχὴ μας καὶ θὰ πάμε νὰ ψάξωμε νὰ τοὺς βροῦμε μπροστῆτερα ἀπὸ τὸν κ. Οὐίλλιαμσον!

Ὁ Πέτρος κυττάζει τὸν φίλο του παρόξυνα. Δὲν βρίσκει τώρα καὶ τόσο ἀσχημὴ τὴν ἰδέα του, ποὺ στὸ κάτω - κάτω, ἂν τὴν ἀκολουθήσουν, μπο

ρεί νὰ τοὺς φανῇ καὶ πολὺ - πολὺ χρήσιμη...

Βουτιά στοὺς αἰῶνες

Τ ΙΠΟΤΑ δὲν λείπει ἀπὸ τὴν ὑπέροχη βιβλιοθήκη τοῦ πατέρα Μέξη. Τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν ἀργοὺν νὰ θροῦν χρονολογίες, χάστες, βιογραφίες καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται, ὥστε νὰ κόψουν τὸ ταξίδι τοὺς πλήρως κατατοπισμένοι. Ὑστερ' ἀνεβαίνουν —μπρὸς ὁ Πέτρος καὶ πίσω ὁ Σάμ— στὸ «Βέλος».

Τὸ Ἑλληνόπουλο «σκοπεύει» τὸ Νησί τῆς Χελώνας πάνω σὲ μιὰ ὑδρόγειο ποὺ ὑπάρχει στὸ καντράν τῆς μηχανῆς καὶ ὕστερα στὰ ὑπόλοιπα ρολόγια τοῦ ἴδιου καντράν κανονίζει τὴ χρονολογία ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀρεθοῦν καὶ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ θὰ μείνουν.

— "Ὅλα ἔτοιμα, λέει μετὰ. Μήπως ἀλλάξεις γνώμη;

— Ποτέ!

— Κανόνισα τὸ πρῶτο μας ταξίδι γιὰ πέντε λεπτά, ὥστε νὰ προλάβουμε νὰ γυρίσουμε ἂν παρουσιαστῇ κανεὶς ἀπρόβλεπτος κίνδυνος, γιατί, ὅπως ξέρεις, δὲν μπορούμε νὰ ἐπιστρέψουμε μόνοι μας ὅποτε θέλομε, οὔτε καὶ νὰ μείνωμε πρὶν πολὺ. Μόλις θὰ λήξη ἡ ὥρα ποὺ σημειώνεται στὸν μετρητὴ τοῦ «Βέλους», ἐπιστρέψουμε αὐτομάτως!

— Πέντε λεπτοῦλια μοναχά, μουρμουρίζει γκρινιαρικά ὁ Σάμ. Νὰ ταξιδέψουμε τόσα

χρόνια... δρόμο, γιὰ νὰ μείνωμε μονάχα πέντε λεπτά;

— "Ὅταν δοῦμε πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, τότε θὰ ξαναγυρίσωμε γιὰ περισσότερη ὥρα... Ἐτοιμάσου... Καὶ πρόσχε: Τὴν ὥρα ποὺ θὰ διασχίζομε τοὺς αἰῶνες, δὲν θὰ προλάβης νὰ μετρήσης τὸ χρόνο... Κιρατάει λιγώτερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο. Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μιλάς, γιατί μπορεί νὰ μείνης μουγγός! Ἐξηγηθήκαμε;

Ὁ Σάμ κουνάει τὸ κεφάλι του καταφατικά καὶ σφίγγει τὰ χεῖλια γιὰ νὰ μὴ μιλήσῃ.

Ὁ Πέτρος πιάνει τὸν διακόπτη.

Ὁ Σάμ τὸν σκουντᾷ στὸν ὦμο, ἐνῶ τὰ ματάκια του στροφαγουρίζουν τρομαγμένα. Τρεῖς ὁλόκληρος πάνω στὴ θέσι του.

Ὁ Πέτρος ἀφήνει τὸν διακόπτη ἀνήσυχος καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ.

— Τό... τὸ γάλα!, ψελλίζει ὁ Σάμ.

— "Εἰ! Τί ἔγινε τὸ γάλα;

— Τὴν ὥρα ποὺ μοῦ μιλοῦσες, ἀφηρημένος ἦπια ὅλη τὴ μπισκόλα, ἐνῶ ἤθελα νὰ τὴν πάρω μαζί μου!... Ξέρω γὰρ ἂν θάχῃ κατσίκες στὸ Νησί τῆς Χελώνας; Στάσου μιὰ στιγμή σὲ παρακαλῶ, νὰ πάω νὰ φέρω ἓνα καινούργιο μπουκάλι!

— Μὰ τρελλάθηκες, Σάμ; φωνάζει ὁ Πέτρος ὀργανκτισμένος. Πέντε λεπτά τῆς ὥρας θὰ μείνουμε! Τὸ ξέχασες; Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θὰ πάμε

για περισσότερο, παίρνεις μαζί σου ένα... δουστάσιο!

— Κι' αν... Κι' αν πάθω καμμιὰ βλάβη και μείνωμε παραπάνω;

— "Αν πάθωμε βλάβη, αποκρίνεται νευριασμένος ο Πέτρος, δεν θα σου χρειαστή πιά τὸ γάλα, γιατί δεν θα ἔχης... στόμα νὰ τὸ πιῇς!

— Καὶ τί θάχω; μουρμουρίζει παραξενεμένος ὁ Σάιμ ἀλλὰ ὁ Πέτρος δὲν τοῦ ἀποκρίνεται πιά.

— Ἐμπρός!, λέει. Ταξιδεύουμε στὸν Χρόνο! Πάμε γιὰ τὸ Νησί τῆς Χελώνας! Τὸ ξακουστὸ λημέρι τῶν πειρατῶν τῆς Καραβαϊκῆς! Μὴ μιλᾷς τώρα! Κράτα καὶ τὴν ἀναπνοή σου!

Καὶ γυρίζει τὸν διακόπτη ποὺ βάζει σὲ λειτουργία τὴν θαυμαστότερη μηχανὴ ποὺ κατασκεύασε στοὺς αἰῶνες τὸ ἀνθρώπινο μυαλό.

Νοιώθει τὰ ἴδια ἀκριβῶς συνασθῆματα ποὺ ἔνοιωσε τὴν πρώτη φορὰ καὶ ὕστερα καταλαβαίνει ἀπροσδόκητα πῶς... βρίσκεται μέσα στὸ νερό! Ἀνοίγοντας τὰ μάτια, βλέπει τὸν Σάιμ Σάμσον νὰ κολυμπᾷ κι' αὐτὸς πλάι του, μὲ μάτια γομωμένα ἀπὸ τὴν ἀπορία...

Ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει οὔτε αὐτὸς νὰ θγῇ ἀπ' τὴν ἀπορία του, οὔτε ὁ Πέτρος νὰ σκεφθῇ τί λάθος εἶναι· πιθανὸν νὰ ἔχη γίνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούονται λυσσασμένα οὐρλιαχτά, ποὺ σκεπάζουν τὸν δυνατὸ παφλασμὸ τῶν κυμάτων.

Γυρίζουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου προέρχονται οἱ φωνές καὶ βλέπουν ἕνα παλιὸ πειρατικὸ καράβι ποὺ πλέει καταπάνω τους μὲ ὅλα τὰ πανιά ἀπλωμένα. Μερικοὶ κουρελιάρηδες πειρατὲς ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς πλώρης, τοὺς ἔχουν διακρίνει καὶ γι' αὐτὸ φωνάζουν ἔτσι.

Κρεμάστε τους!

Σ ΚΟΙΝΙΑ πέφτουν στὸ πλάι τους στὸ νερό. Ἀσυλλόγιστα τὰ ἀρπάζουν οἱ δυὸ φίλοι καὶ στὴ στιγμή οἱ πειρατὲς τοὺς τραβοῦν ἐπάνω. Δὲν προφταίνουν οὔτε μιὰ κίνηση νὰ κάνουν. Χέρια ἀπλώνονται ἀπ' ὅλιν τις πλευρὲς καὶ σὲ δυὸ δευτερόλεπτα, βρίσκονται δεμέναι χειροπόδαρα, ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ σαλέψουν.

Ἕνας φοβερός ἀγριάνθρωπος στέκει μπρὸς τους καὶ τοὺς κυττάζει ἐξεπαστικά.

— Σίγουρα εἶναι Ἰσπανοὶ κατάσκοποι!, μουγγρίζει ἀφρίζοντας. Νὰ μὴ μὲ λένε καπιτάν - Γκρίμπο, ἂν δὲν εἶναι Ἰσπανοὶ κατάσκοποι!

— Δὲν βλέπεις, ποὺ δὲν μιλοῦν κιόλας; φωνάζει ἕνας δεύτερος, ποὺ τὸ ἀριστερό του χέρι καταλήγει σ' ἕναν γάντζο. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν καταλαβαίνουν καν τὴ γλῶσσά μας!

— Κα... καταλαβαίνουμε!, φωνάζει ὁ Σάιμ μὲ φόβο. Δὲν εἴμαστε Ἰσπανοί, παρὰ Ἀ-

Ὁ Πέτρος ἀρπάζει ἓνα κοντάρι καὶ ἐπιτίθεται.

μερικανοί! Κι' ούτε είμαστε κατάσκοποι!

Ο καπετάν - Γκρίπο ανασηκώνει βαρυσηγμένα τους ώμους του.

— Τί πᾶ νὰ πῇ «'Αμερικανοί;» (*) μουρμουρίζει θυμωμένος. Δὲν ἔχω ξανακούσει τέτοια φυλή... Για καλὸ καὶ γιὰ κακὸ κρεμάστε τους! Δὲν μπορῶ νὰ χάνω ἄλλο τὸν καιρὸ μου μαζί τους!

Ὁ Πέτρος προσπαθεῖ κι' αὐτὸς τώρα νὰ διαμαρτυρηθῇ ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος δὲν προλαβαίνει.

Δεκάδες χέρια τοὺς ἀρπάζουν καὶ τοὺς ὀδηγοῦν στὸ μεσαῖο κατὰστρωμα, κάτω ἀπὸ τὸ ψηλὸ κατάρτι. Διὰ σκοινιά φτερουγίζουν γρήγορα - γρήγορα στὰ ξάρτια καὶ οἱ ὀκρες τοὺς δένονται θηλιές.

Ὁ Σάμ μ' ὅλο πού δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι φοβησιάρης, ἔχει γίνει ἄσπρος σὰν χαρτί. Ὅλα ὅσα ζῆ, μοιάζουν μ' ἓνα κακὸ ὄνειρο. Ὁ Πέτρος ὅμως, πού κι' ἄλλη μιὰ φορά βρέθηκε σὲ παρόμοια θέσι, σκέπτεται πὺ ψύχραιμα. Λογαριάζει τὸν χρόνον πού ἔχει περάσει ἀπὸ τὴ στιγμή πού κολυμποῦσαν ὡς τώρα καὶ καταλαβαίνει πὼς ὅσο γρήγορα κι' ἂν ἔγιναν ὅλα, τὰ πέντε λεπτά θὰ τελειώσουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Κάτι ἄλλο ὅμως εἶναι πού πάει νὰ τὸν τρελλάνη: Κυττάζει ὀλόγυρα καὶ βλέπει παντοῦ θάλασσα, ἐκτός ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ μακρινή

ἀκτὴ πρὸς τὰ δυτικά.

Πὼς ὅμως βρέθηκαν, στὴ θάλασσα, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ἀκόμα κι' ἂν ὑποθέσωμε πὼς ἡ παραλία αὐτὴ ἀνῆκε στὸ Νησι τῆς Χελώνας;

Θιμάται καλὰ πὼς εἶχε σημαδέψει τὴν ἀκρὴ τῆς ξηρᾶς στὴν ὑδρόγειο τοῦ «Βέλους».

Καὶ ξαφνικὰ μιὰ καινούργια σκέψις κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ, καθὼς βλέπει ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς ἀνθρώπους νὰ ρχεται καταπάνω του, γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ τὴ θηλιά στὸν λαιμό.

«Μήπως τὸ λάθος πού ἔχει γίνῃ στὸν Τόπο, ἔχει γίνῃ καὶ στὸν Χρόνο, πού θὰ διαρκοῦσε τὸ ταξίδι τους; Ἄν εἶν' ἐτσι, ἂν περάσουν τὰ πέντε λεπτά καὶ δὲν ἐπιστρέψουν στὸ «Βέλος», τότε εἶναι ἡ χαμένη!...»

Βλέπει ἀνατριχιάζοντας ἓναν ἄλλο πειρατὴ νὰ περνᾷ τὴ θηλιά στὸ λαιμὸ τοῦ Σάμ Σάιμσον τοῦ ἀγαπημένου του φίλου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα ξεπετάγεται μὲς ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος τῶν πειρατῶν καὶ χύνεται καταπάνω σ' ἐκεῖνον πού πάει νὰ κρεμάσῃ τὸν Σάμ.

Τοῦ ἀποσπᾷ τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σπρώχνει τὸν Σάμ πού κατακυκλιάει στὸ κατὰστρωμα φωνάζοντας:

— Ἀπρόσεκτη! Θὰ μοὺ γεμίσεις τὰ ρούχα μου λάσπες!

Ὁ ἀρχιπειρατὴς Γκρίπο ὁμως, βγάζει ἀφροὺς λύσσας. Χύνεται πάνω της καὶ τὴν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι ἄγρια.

(*) Τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ὁ Νέος Κόσμος δὲν εἶχε ἀκόμη ὀνομασθῇ Ἀμερικὴ.

— Έσύ, βρωμοαριστοκρατία, μουγγρίζει, θά πουληθείς σκλάβια μεθαύριο και θά μάθεις νά μὴν ἀνακατεύεσαι σὲ ξένες ὑποθέσεις! Κλείστε τὴν στ' ἀμπάρι!

Ἡ διαταγή του ἐκτελεῖται στὴ στιγμή.

Ένας πειρατὴς ἀρπάζει τὸν Σάμ ἀπὸ τὸν γιανὰ καὶ τὸν σηκώνει ὀρθιο.

— Θά μὲ σκίσης, βλάκα!, οὐρλιάζει τὸ παιδί κατακόκκινο ἀπὸ θυμό. Ἄσε τὸν γιανὰ μου!

Οἱ ἀγροῦνθρωποι βάζουν τὰ γέλια. Περνοῦν πάλι τὴ θηλιά στὸν λαιμὸ τοῦ Σάμ κι' ἓνας πειρατὴς τὸν ρωτᾷ: σαρκαστικά:

— Μήπως θέλεις καμμιὰ τελευταία χάρι;

— Θάθελα λίγo γά... γά... γάλα!, μουσιμουρίζει ὁ Σάμ καὶ τὰ λόγια αὐτὰ γίνονται δεκτὰ μ' ἓνα πανδαίμονιο.

Οἱ πειρατὲς ξεκαρδίζονται στὰ γέλια καὶ κυλῶνται στὸ κατὰσπρωμα φωνάζοντας:

— Γάλα! Γάλα! Θέλει γάλα!...

Καὶ μόνο ὁ ἀρχιπειρατὴς Γκρίμπο θυμῶνεται.

— Μπρός!, οὐρλιάζει. Κρεμάστε τους!

Ὁ δήμιος ἀρπάζει ἀποφασιστικά τὸ σχοινὶ καὶ τὸ τραβάει μὲ δύναμι.

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ... βρίσκονται πᾶνω στὸ «Βέλος», τὴν ὑπέροχη μηχανὴ τοῦ Χρόνου, ποὺ τοὺς ἔχει φέρει πίσω στὴν κρίσιμη στιγμή.

Ἰδιοτροπίες
τοῦ «Βέλους»

Ο ΣΑΜ φεύγει τρέχοντας. Ἀνεβαίνει στὸ σπίτι τοῦ καὶ πηγαίνει ὀλοταχῶς στὴν κουζίνα. Ἀνοίγει τὸ ψυγεῖο. Παίρνει μιὰ μπουκάλια παγωμένο γάλα καὶ τὴν ἀδειάζει μονορούφι. Ὑστερα παίρνει μιὰ ἄλλη γαμάτη μαζί του καὶ ξαναγεφυρίζει πάλι τρέχοντας κοντὰ στὸν Πέτρο, ποὺ μὲ τὸ μέτωπο ρυτιδωμένο ἀπὸ τὶς σκέψεις, ἐλέγχει τὰ λεπτότατα ὄργανα τοῦ «Βέλους» καὶ βρίσκει τὴν αἰτία ποὺ βρέθηκαν στὴ θάλασσα, ἀντὶ νὰ βρεθοῦν στὴν παραλία τοῦ Νησιοῦ τῆς Χελώνας. Ἡ βελόνα ποὺ δείχνει τὸν τόπο, ἔχει μεταταπισθῇ ἐλαφρὰ καὶ θυμάται ὅτι τὴν τελευταία στιγμή ὁ Σάμ εἶχε κάνει μιὰ ἀπρόσεκτη κίνησι, ποὺ σίγουρα εἶχε μεταταπίσει τὴ βελόνα. Πρέπει στὸ μέλλον νὰ προσέχη σὲ τέτοιες στιγμὲς τὶς κινήσεις τοῦ φίλου του.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς κάτι; μουγγρίζει ὁ Σάμ προσπαθώντας νὰ ξεβουλῶση μὲ τὰ δόντια τὸ μπουκάλι μὲ τὸ γάλα. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί ἔγινε τὸ μαχαῖρι μου;

— Τὸ μαχαῖρι σου; Ποιὸ μαχαῖρι;

— Ἄς τὸ εἶχα καὶ τὰ λέγαμε ἂν θάφηναι ἐκείνους τοὺς ἀγροῦνθρώπους νὰ μ' ἀγγίξουν! Τὸ εἶχα στερεώσει πολὺ καλὰ στὴ ζώνη μου, ὅταν ὅμως πῆγα νὰ τὸ τραβήξω γιὰ νὰ ἀμυνθῶ, δὲν ἦταν πιὰ

στη θέσι του!

— Θές νά πῆς πῶς εἶχες πάρει μαζί σου μαχαίρι;

— Καὶ βέβαια! Λέω: Σὲ πειρατὲς πᾶμε, τρύπωσέ το ἐκεῖ δὲ γιὰ καλὸ - κακό! Μπορεῖ νὰ χρειαστῇ! Καὶ πράγματι χρειάστηκε, ἀλλὰ εἶχε χαθῇ!

«Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια φέρνει τὴ μπουκάλια του — ποὺ ἔχει καταφέρει ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ξεβουλώσῃ στὸ στόμα.

«Ὁ Πέτρος τὴν ἴδια στιγμή ἀπλῶναι τὸ χέρι γουρλώνοντας τὰ μάτια. Φωνάζει:

— Ἐκεῖ!

«Ὁ Σάμ γιὰ νὰ δῇ ποῦ τοῦ δείχνει ὁ φίλος του κιουνάει ἀπὸ τὸμα τὸ κεφάλι. Τὸ στόμα τοῦ μπουκαλιῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια του καὶ τὸ γάλα χύνεται ἐπάνω του. Στριγγλίζει σὰν νὰ τὸν σφάζουνε. Ἡ συμφορὰ εἶναι διπλῇ, γιὰτὶ δὲν φτάνει ποῦ χύθηκε γάλα ἀλλὰ χύθηκε κι' ἐπάνω στὰ ροῦχα του.

«Ἀλλὰ ὁ φίλος του ἔχει ὁρμήσει στὸ «Βέλος» καὶ σηκώνει ἀπὸ κάτω κάτι ποῦ τοῦ τὸ δείχνει:

— Αὐτὸ εἶναι;

«Ὁ Σάμ γουρλώνει τὰ μάτια.

— Μοιάζει σὰν νάναι αὐτό!, ψελλίζει. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ κοκκάλινο χέρι του. Εἶχε μιὰ ὠραία, κοκκάλινη λαβή!

— Βρίσκεται στὴν Καραϊβική θάλασσα ἀπὸ τὸ χίλια ἐξακόσια ἐβδομήνα!, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος σοβαρὰ καὶ ὁ Σάμ τὸν κυττάζει ὅπως κυτ-

τάζουν ἓναν πρελλό.

— Τό... τὸ μανίκι τοῦ μαχαίριού μου; ψελλίζει.

— Μάλιστα! Καὶ τὸ λουράκι καὶ ἡ τζελατίνα τοῦ ρολογιοῦ μου, βρίζονται στὸ Κεῖλοσσαῖο τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸ ὀγδόντα μετὰ Χριστόν!

— Πήτ! ὦ, Πήτ!, μουρμουρίζει ὁ Σάμ ἀπαρηγόρητος. Μήπως ἡ μηχανή σου κάνη ζημιὰ στὸ μυαλό;

— Ὅχι, Σάμ! Μὴ φοβάσαι!, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο χαμαγελώνοντας. Μόνο ποῦ μεταφέρει τὰ πάντα μέσα στὸν Χρόνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μέταλλα. Γι' αὐτὸ ἔμεινε ἐδῶ τὸ ρολοῖ μου χωρὶς λουρί καὶ τζελατίνα καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε ἐδῶ καὶ τὸ μαχαίρι σου, χωρὶς τὴν κοκκάλινη λαβή του!... Γι' αὐτὸ ἐπίσης ξέφυγε καὶ ἡ ἀγκράφα τοῦ παντελονιοῦ μου —κι' ἐγὼ νόμισα πὼς θάφυγε πάνω στὴν πάλη μου μὲ τὸ λιοντάρι!

«Ὁ Σάμ γουρλώνει τὶς ματούκλες του, καὶ ὡς ἀνακαλύπτει πὼς δὲν ὑπάρχει οὔτε πῆς δικῆς του ζώνης ἢ ἀγκράφα.

— Προδοσία!, οὐρλιάζει. Εὐτυχῶς ποῦ εἶχα πιῇ πολὺ γάλα καὶ εἶχε φουσκώσει ἡ κοιλιά μου, διαφορετικὰ θὰ μοῦ ἔπεφτε τὸ βρακὶ καὶ καταλαβαίνεις τί ρεζίλικι ποῦ θὰ παθαίναμε μὲ τοὺς πειρατὲς — ἦταν κι' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι μπροστά!

«Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν τὸν ἀκούει παρὰ τρέχει κοντὰ στὸ «Βέλος» καὶ ψάχνει. Δὲν ἀργεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὶς δυὸ ἀγ-

ικράφες που έχουν κυλήσει κάτω από τους πάγκους του εργοστηρίου που είναι δίπλα.

Την ίδια στιγμή ακούει μια παραρρηκτική κραυγή. Πετιέται όρθιος.

— Τί έπαθες, Σάμ; ρωτάει ανήσυχος και τρέχει κοντά στον φίλο του. Τί σου συμβαίνει;

Το ξανθό αγόρι είναι απαρηγόρητο και το χρώμα του κέρινο. Κουνάει το κεφάλι του μ' άπελπισία.

— Τό δόντι μου!, μουγγρίζει. Τό ώραίο μου χρυσό δοντάκι! Καλά έβαξα έγω τη γλώσσα μου εδώ δα κι' έλεγα πώς κάτι λείπει! 'Η μηχανή σου μου τό ξερίζωσε, πανάθεμά τη! Νά το! 'Εδώ νέρα είχε πέσει!

Και κρατάει ανάμεικτα στα δυο δάχτυλά του ένα χρυσό δόντι...

Ο Πέτρος συγκρατώντας, μέ κάπο τὰ γέλια, τόν άγκαλιάζει μέ συμπόνια, του άνασπικώνει τό χέρι που κρατάει πη μπουκάλα και τήν φέρνει στό χέιλια του.

Πραγματικά ό Σάμ τήν άδειάζει μονορούφι και παρηγοριέται κόπως.

— Αυτό όμως μέ τὰ μέταιλλα είναι πολύ άσχημο!, μυσρμυρίζει μετά. Είμαστε ύποχρεωμένοι νά γυρίσμε άοπλοι κοντά στούς πειρατές... Κι' ήθελα νάπαίρνα ένα πολυδόλο!...

— Δέν μάς ύποχρεώνει κανείς νά ξαναγυρίσμε κοντά τους!, λέει ό Πέτρος άνήσυχος.

— Κι' ό θησαυρός; φωνάζει ό Σάμ ζωηρά. Κι' εκείνος πού... μου τσαλάκωσε τόν γιακά;

»Κι' εκείνο τό άμορφο κορίτσι που βρίσκεται στό χέρι τού φοβερού Γκρίπο; συλλογίζεται τό 'Ελληνόπουλο.

Κι' έτσι, χωρίς νά τό πη κανείς τους, έχουν πάρει τήν άπόφασι νά ξαναγυρίσουν στό Νησί τής Χελώνας, μέ τήν καταπληκτική συσκευή που ταξιδεύει στόν Χρόνο...

Στό νησί
τής χελώνας

ΠΟΤΕ δέν είχε ξαναβρεθί τόσος κόσμος μαζεμένος πάνω στό Νησί τής Χελώνας.

Ένας όλόκληρος στρατός άπό παλιανθρώπους —ό ίδιος στρατός που κατέλαβε και λεηλάτησε τόν Παναμά, κίόνοντας στόιχη τή μεγαλύτερη πολιτεία τού Νέου Κόσμου— βρίσκεται τώρα εδώ και έτοιμάζει ένα μεγάλο γλέντι, για νά γιορτάση τή νίκη του...

Νά γιορτάση για τό καράβι τού κανετών — Μόργκαν, που είναι τόσο γεμάτο χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες — όλους τούς θησαυρούς τού Παναμά έχει στην ξύλινη κοιλιά του— ώστε μόλις μπορεί και στέκει πάνω στό νερά!

Οί άμύθητοι αυτοί θησαυροί θα μορσαστούν αύριο, ύστερα άπό τό γλέντι, σέ όλους και είναι τόσοι, ώστε φτάνουν νά γίνουν όλοι πλούσιοι!

Μπαρουτοκαπνισμένοι, γεμάτοι λαδωματιές οι περισσότεροι, άλλοι μ' ένα χέρι ή μ' ένα πόδι ή μ' ένα μάτι, γεμάτοι κουρέλια, άνθρωποι που δεν έμαθαν στη ζωή τους τίποτ' άλλο από τὸ νὰ σκοτώνουν καὶ νὰ καίνε, ἦταν ὥστόσο ὁ ἔνδοξος στρατὸς τοῦ πειρατῆ Μόργκαν, ὁ στρατὸς ποὺ πέτυχε τὸ μεγαλύτερο πειρατικὸ κατόρθωμα τῶν αἰώνων: Τὴν κατάληψι τῆς πανίσχυρης ἰσπανικῆς πολιτείας τοῦ Παναμά.

Ὁ Μόργκαν ὁ ἴδιος ἦταν ὁ μόνος ποὺ δὲν εἶχε θυγὴ ἀκόμα στὴ στεριά.

Σοβαρὸς, μὲ τὸ μέτωπο ρυτιδωμένο ἀπὸ χιλιάδες σκέψεις, λαπτὸς καὶ λυγερόκορμος, χωρὶς νὰ μοιάζει καθόλου μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀγριανθρώπους ποὺ τὸν τριγύριζαν, στακόταν γεμμένος στὴν κουπαστὴ κι' ἔβλεπε πρὸς τὴν παραλία τὴν κίνησι κι' ἄκουγε τὴν ἀσίγηστη βοὴ ποὺ ξεσήκωναν οἱ μεθυσμένοι πειρατές.

Ὅποιος τὸν ἔβλεπε δύσκολα θὰ πίστευε πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε καταλάβει κατὰ σελῶν τίς μεγαλύτερες παράλκις ἰσπανικὲς Πολιτείες τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν Ἀγία Αἰκατερίνη, τὸ Καμπές, τὸ Πουέρτο Μπέλλο, τὸ Μαράκάιμπο καὶ τέλος τὸν ἀσύγκριτο Παναμά...

Ξαφνικὰ ἀφήνει τὸ πόστο τοῦ στήν κουπαστὴ τοῦ πλοίου καὶ προχωρεῖ στὸ κατὰστρωμα. Κατεβαίνει στὴν κρουσέτα. Κάθεται σ' ἕνα σκα

μνί. Εἶναι ὀλομόναχος. Σὲ λίγο ὁμως ἔρχεται κάποιος νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ στέκεται μὲ σεβασμὸ μπρὸς τοῦ.

— "Ὅλα ἔτοιμα; ρωπᾷ ὁ Μόργκαν.

— "Ὅλα ἔτοιμα, καπετάνιο, ἀποκρίνεται ἡρεμὰ ὁ πειρατῆς.

— Τόχεις καταλάβει καλὰ τὸ σχέδιό μου, Τζό;

— Πολὺ καλὰ, καπετάνιο! Στὰ καράβια δὲν θὰ ὑπάρχῃ κανεὶς. Ὅλοι θὰ βρίσκωνται στὴ Χελώνα, στὸ γιέντι, καὶ ὅλοι τοὺς θάναι μεθυσμένοι καὶ θὰ κυλίουνται κάτω... Τότε οἱ δικοί μας θὰ ξεκινήσουν καὶ θὰ σκαρφαλώσουν ἕνας σὲ κάθε πλοιο, μ' ἕνα πριόνι στὸ χέρι. Πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα, ὅλος ὁ στόλος θάναι ἄχρηστος. Κανένα καράβι δὲν θὰ μπορῇ νὰ σηκώσῃ πανιά καὶ νὰ μᾶς κυνηγήσῃ. Καὶ τότε ἐμεῖς θὰ σαλπάρωμε μ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς, καπετάνιο! Κι' αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι θὰ μείνουν καὶ θὰ περιμένουν τὴν αὐγὴ γιὰ νὰ πάρουν τὰ κέρδη τους ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία!

— Μὴν τοὺς λὲς ἡλίθιους, Τζό!, μουρμουρίζει ὁ Μόργκαν ἀφηρημένα. Μπορεῖ νὰ ναι μεθύστακες κι' ἀγριάνθρωποι, μπορεῖ νὰ μὴν τοὺς κόβῃ τίποτα, δοξάστηκαν ὁμως! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κουρεληδες, ποὺ βλέπεις πέρα, κατέλαβαν τὸν Παναμά! Πέρασαν στὴν Ἰστανία!

— Χάρης σ' ἐσένα, καπετάνιο!

— Καμμὶὰ σημασία. Καὶ τώρα ἄκου καὶ τὸ ἄλλο: "Ἐνα

μικρὸ πλεούμενο δὲν θὰ τοῦ κόψετε τὰ κατάρτια ὅπως στὰ ἄλλα, παρὰ θὰ τὸ φέρετε ἐδῶ κοντὰ, ὅταν θάξῃ γιὰ τὰ καλὰ σκοτεινιάσει.

— Τί χρειάζεται, καπετάνιο;

Πρέπει νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω δίχως νὰ ρωτᾷς!, τὸν κόβει ἄγρια ὁ Μόργκαν. Καὶ τῶρα δίνει του κι' ὅπως εἶπαμε... Ἐγὼ θὰ πᾶω μιὰ βόλτα στὴ Χελώννα, μήπως ἀνησυχήσουν πού δὲν με βλέπουν κοντὰ τους.

Χωρίζουν. Ὁ Μόργκαν μπαίνει σὲ μιὰ θάρκα καὶ τραβάει ἀργὰ κατὰ τὴν παραλία κι' ὁ ὑπαρχηγός του, ὁ Τζὸ Χάκινς, τρέχει νὰ βοηθῇ ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς διαβιβάσῃ τὴν καινούργια διαταγὴ τοῦ καπετάνιου του.

Τὸν τρέμει τὸν Μόργκαν ὁ Χάκινς, γιὰτὶ ξέρει πῶς ὁ ἀρχικουρσάρης δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς πού σκότωσε τὸν πρῶτο του ὑπαρχηγό, τὸν Κέρ ντὲ Γκρί, μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι...

Ἀλλὰ μόλις φεύγει κι' ἐκεῖνος, ξαφνικὰ ἔλας σιγανὸς θόρυβος ἀκούγεται καὶ μιὰ μεγάλη κασὼνα μετakinεῖται λίγο. Ἀπὸ πίσω ξεπροβάλλουν δυὸ δεκαπεντάχρονα ἀγόρια —τὸ ἓνα κατὰξανθο καὶ τ' ἄλλο μελαχροινὸ σὰν κοράκι.

Εἶναι ντυμένοι στὰ κουρέλια, ὅπως ὅλοι οἱ κουρσάροι τοῦ Νησιοῦ τῆς Χελώννας καὶ τὰ μούτρα τους εἶναι φοβερὰ μουτζουρωμένα.

Τὸ ἓνα —τὸ ξανθὸ— κρατᾷ ἐν τῷ χέρι του καὶ μιὰ

ἄσπρη μπουκάλια, πού τὴν ἀνασηκώνει ἀμέσως καὶ τὴ φέρνει στὸ στόμα του.

— Κόντευα νὰ σκάσω!, μουρμουρίζει γκρινιαρικά. Τόση ὥρα ἐκεῖ ἀπὸ πίσω καὶ δὲν μποροῦσα νὰ πιῶ οὔτε μιὰ γουλιὰ γάλα!

— Θὰ με τρελλάινῃς ἐσύ μ' αὐτὴ τὴν μανία σου!, τοῦ λέει ὁ σύντροφός του μὲ ἀγανάκτησι. Ἄντε! Δὲν τὸ πίνεις μουροῦφι μιὰ καὶ καλὴ, νὰ ξαμπερδεύουμε;

— Τί λές; φωνάζει μὲ τρόπο ὁ Σάμ —γιὰτὶ ὅπως πολὺ σωστὰ ἔχει καταλάβει ὁ ἀναγνώστης, τὰ δυὸ παιδιὰ εἶναι ὁ Σάμ καὶ ὁ Πέτρος, πού ἔχουν φτάσει στὸ Νησί τῆς Χελώννας μὲ τὴν καταπληκτικὴ μηχανή πού ταξιβεύει στὸν Χρόνο καί, μαθαίνοντας ποῖο εἶναι τὸ πλοῖο τοῦ ἀρχιπειρατῆ Μόργκαν, ἔχουν ἀνάβει ν' ἀκούσουν τὰ σχέδιά του.

— Τί λές!, κάνει ὁ Σάμ τρομαγμένος. Θὰ μείνουμε τόσες ὥρες ἐδῶ πέρα καὶ νὰ μὴν ἔχω νὰ πιῶ μιὰ γουλιὰ γαλατάκι;

Ὁ Πέτρος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους, μὲ κάποιον θυμὸ. Ὡστόσο ἔχει ἄλλες πολὺ σοβαρῶτερες σκέψεις νὰ κάνῃ.

Ἐχεῖ διαβάσει λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν πού τὸν ἐνδιέφερε κι' ἔτσι ξέρει πῶς ὁ Μόργκαν πρόκειται νὰ ξεγελάσῃ τὸν στρατὸ του καὶ νὰ φύγῃ μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς πού μόλυνε ἀπὸ τὸν Παναμά. Μαζὶ ὅμως ὑπάρχει καὶ ἡ ἐκδοχὴ τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Οὐίλιαμσον, πῶς ἔχει κρύψει κι'

ένα μέρος του θησαυρού στο Νησί της Χαλώνας.

Τὰ μάτια του αστράφτουν θριαμβευτικά.

— Αυτό είναι!, φωνάζει χαρούμενος.

— Τί, Σκέφαηκες που θα θρούμε... κασίκες; ρωτάει ο Σάμ με λαχτάρα.

— Ο Πέτρος είναι τόσο χαρούμενος που δεν έχει καιρό να θυμώσει μαζί του.

— Όχι!, του λέει γελώντας. Κάτι καλύτερο!

— Γε... γελάδες;

— Όχι! Απλώς μπορώ να σου πω τί το θέλει ο Μόργγκον το μικρό πλεούμενο που δέταξε να του φέρουν τη νύχτα!

— Τί το θέλει;

— Να το γεμίσει θησαυρούς και να πάει να τους κρύψει!

— Που;

— Δεν ξέρω... Άλλα θαρρώ εκείνη την ώρα να τον παρακολουθήσωμε και θα μάθωμε!... Ως τότε όμως έχωμε άλλη δουλειά... Άς πηγαίνουμε...

— Ναί, λέει κι ο Σάμ. Είμαι περιέργος αν υπάρχει κανένα γαλακτοπωλείο σ' όλοκληρο το νησί! Μπορεί να είναι πειρατές οι κάτοικοί του αλλά στο κάτω - κάτω δεν έχουνε μωρά;

Γιαματος απελευθέρω ο Πέτρος τον πορατάει και βγαίνει στο κατάστρωμα.

Από τη βιασύνη του όμως δεν προσέχει όσο θαπρεπε. Από το άμπάρι ανεβαίνει την ίδια στιγμή ένας πειρα-

τής που βρίσκεται πίσω από το Έλληναπουλο και βλέποντάς το άξαφνα, γουρλώνει άπαισία τα μάτια του. Ξέρε πώς δεν ανήκει στο πλήρωμα του Μόργγκον κι' είναι σίγουρος πώς έχει έρθει ή γι'α να κλεψή ή γι'α να κατασκοπεύση. Τραβάει λοιπόν ένα πελώριο μαχαίρι από τη ζώνη του και με μια κραυγή λύσσας, χύνεται να τον κατασπαράξη.

Ο Πέτρος δεν προλαβαίνει να γυρίση και να άμυνθή. Ο θάνατός του είναι βέβαιος. Το μαχαίρι κατεβαίνει κίχλας προς την πλάτη του.

Ο Σάμ βρίσκεται άξαφνα μπροστά σ' αυτή τη φοβερή σκηνή, όπως προχωρεί για να άκολουθήση τον φίλο του.

Ούτε αυτός προλαβαίνει να κόμη τίποτα για να σώση τον Πέτρο, γιατί τον χωρίζουν τουλάχιστον τρία μέτρα άπ' αυτόν.

Βλέπει τον πειρατή που έτοιμάζεται να του μπηξή το μαχαίρι και παγώνει.

Άσυναίσθητα σηκώνει το χέρι του και σφενονίζει μ' όλη του τη δύναμη τη μπουκάλια με το γάλα.

Κι' έχει μεγάλη δύναμη ο Σάμ, που είναι ένα πολύ γεροδεμένο παιδί.

Η μπουκάλια σχίζει τον άέρα σαν όβιδα και πάει και προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι του δολοφόνου. Άκούγεται ένα άπαισίο τρίξιμο καθώς ο βαρύς πάτος του μπουκαλιού τον χτυπά στο κεφάλι.

Μια πνιχτή κραυγή του ξεφεύγει άπό το λαρύγγι και

τὸ μαχαίρι πέφτει ἀπὸ τὰ δάχτυλα. Ὁ δολοφόνος τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, γέρονει ἀπὸ τὴν κουπαστὴ καὶ μὲ μιὰ μεγαλόπρεπη θουτιά θρίσκεται στὴ θάλασσα. Τὸ μπουκάλι πέφτει στὸ κατὰστρωμα καὶ γίνεταί θρύψαλλα.

Ὁ Σάμ βγάζει κραυγὴ πιὸ σπαρακτικὴ κι' ἀπὸ τοῦ πειρατῆ.

Ὁ Πέτρος, πού μάλις πρόσλαβε νὰ παρακολογηθῇ ὅλη τὴ σκηνή, τρέχει κοντὰ του συγκινημένος θαυσιὰ καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

— Σάμ, ἀγαπημένε μου φίλε!, λέει βραχνά. Τόκανες αὐτὸ γιὰ μένα; Χαλαίλ:σες ὡς καὶ τὸ γάλα σου;

— Ὅχι... δέν... δέν τ'όθελα. Μοῦ ξέφυγε!, δικαιολογεῖται ἐκεῖνος μ' ἀπόγνωσι, σὰν νὰ χε κάνει τίποτα κακό. Ἔγινε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω! Πάει τὸ γαλατόκι μου! Ἐπρεπε νὰ φέρω δυὸ μπουκάλια! Τί βλακεία, Θεέ μου!

Ὁ Πέτρος τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι ἀνήσυχος.

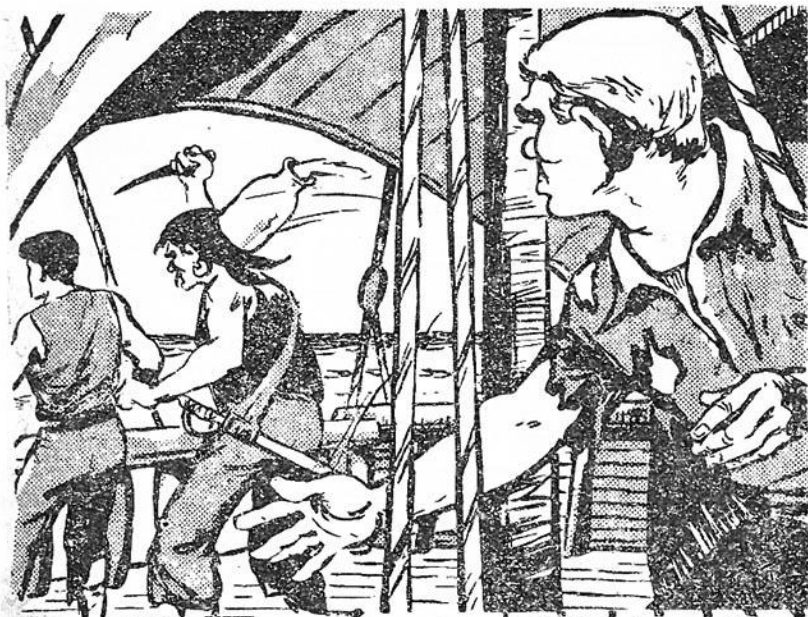
— Πάμε νὰ φύγουμε τώρα, τοῦ λέει. Μπορεῖ ν' ἀκούστηκε ἡ φασαρία καὶ νὰ ρθουν νὰ μᾶς βροῦν...

Σχεδὸν τὸν σέρνει πίσω του καὶ φτάνουν στὴ βάρκα πού ἔχουν δέσει στὴν πρύμνη καθὼς ἦρθαν. Πηδάνε μέσα.

— Πιάσε τὸ ἕνα κουπί!, λέει ὁ Πέτρος.

Μιὰ ὡμορφὴ κοπέλλα ξεφεύγει ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς πειρατές.

Κι' όπως δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο, τοῦ ἐκσφενδονίζει τὸ μπουκάλι.

Μηχανικά ὑπακούει ὁ Σάμ καὶ ὀλοέναι μουρμουρίζει:

— Πῶς θὰ περάσω τόσες ὥρες χωρὶς στολιά γάλα; Δὲν γίνεταί τίποτα νὰ γυρίσωμε πῶσω μιὰ στιγμιούλα;

— Δυστυχῶς ὄχι, καημένε μου φίλε!

— "Ὀχι, ἔ; "Αχ!... Αὐτὴ ἡ μηχανὴ πού ἐφτιαξε ὁ πατέρας σου, Πήτ, θέλει πάρα πολὺ διάρθωμα — καὶ καίρις νὰ θέλω νὰ σὲ θίξω!

Ὁ Πάτρος χαμογελά.

— Ἠσύχασε!, τοῦ λέει. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ βροῦμε κοιμῖμα γελᾶδα πρὶν νυχτώσῃ!

— "Αχ, ἀλήθεια, Πήτ; Θὰ σὲ φιλήσω! "Ας εἶναι καί...

κατσικούλα! Ξέρεις, ὁ πατέρας μου εἶναι πολὺ περηφάνος, ἐπειδὴ, λέει, ἔχει πιῇ οὐίσκου τοῦ 1888! Σκέψου ἐμένα, νάχω πιῇ γάλα τοῦ 1670!

— Κολὰ νάμαστε καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ πιῇς καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε.

— "Αχ, νάι! Εἶχε μιὰ πολὺ σπουδαία γελάδα, διάβασα, στὴν κιβωτό του!

Καὶ μιλώντας ἔτσι φτάνουν στὸ Νησί τῆς Χελώνας.

Ἡ ἀριστοκράτισσα

ΤΟ ΤΙ γίνεται στὴ Χελώνα εἶναι ἀπερίγραπτο. Λές καὶ δὲν πρόκειται γι' ἀνθρώπους,

παρά για δαίμονες που έχουν κατέβει να γλεντήσουν στη γή. Φωνές, ούρλιαχτά, άγρια μεθυσμένα τραγούδια και φριχτές σκηνές παντού, στους δρόμους και στα άθλια κέντρα.

Στο ύπαιθρο είναι αναμμένες εκατοντάδες φωτιές όπου ψήνουν άρνια και χοροπηδούν γύρω - γύρω σαν άνθρωποφάγοι και ούρλιαζουν.

— Παναγίτσα μου! 'Η πρώτη κατσικούλα που δλάρω... είναι ψητή!, τσιρίζει ο Σάμ που έχει βγή μόλις μαζί με τον φίλο του από τη θάρκα τους.

— Σάπα!, του λέει ο Πέτρος. Δεν έχουμε καιρό. Όπου νάναι θα νυχτώση και δεν θα μπορούμε να δούμε εύκολα... Κίττα λοιπόν, μήπως διακρίνης πουθενά τον Γκρίπο.

— Έκείνον που ήθελε να μιάς κρεμάσει; ρωτά ο Σάμ άνησυχος.

— Άκριβώς... Πρέπει να βρούμε το κορίτσι...

— "Ε:!, φωνάζει ο Σάμ. Μήπως αυτό το «Βέλος» έχει κι' άλλη θαυματουργή ιδιότητα, να εκπληρώνη τις επιθυμίες μας; —άλλά όχι, γιατί τότε θάχα βρή κι' εγώ καμιά κατσικούλα! Να ο Γκρίπο με το κορίτσι που έλεγες, Πήτ!

Δεν έχει άδικο ο Σάμ.

Είναι πραγματικά ο καπετάν Γκρίπο με τον ύπαρχηγό του που έρχονται προς το μέρος τους. Κι' ο βρωμερός πειρατής σέρνει μπρός του με σπρωξιές και με βλαστήμιες εκείνο το θμόροφ κορίτσι.

— Προχώρα!, ούρλιαζει με μεθυσμένη φωνή. Σου τόταξα να σε πουλήσω, παλιοαριστοκρατίτσα! Τώρα λοιπόν θα σε πουλήσω, για να δής πώς κρατώ τον λόγο μου!

Ο Πέτρος νοιώθει τον Σάμ έτοιμο να χιυθή μπροστά και μόλις περιλαβαίνει να τον άρπάξη από το χέρι.

— Τί πάς να κάνης; του λέει αυστηρά.

— Μά είν' εκείνος... που μου τσαλάκωσε τον γιακά!, διαμαρτύρεται το ξανθό άγόρι, δείχνοντας τον ύπαρχηγό του Γκρίπο.

— Καλά... Θα τους ακολουθήσω και θα λογαριαστούμε όταν βρεθούμε μόνον μας... Έδώ άλλοι αυτοί οί άγιάνθρωποι θα πάρουν το μέρος τους!

— Που το ξέρεις; Το διάβασες κι' αυτό στην Ιστορία; ρωτά πεφραχτικά ο Σάμ από το θυμό του.

Όστίσο όμως άκούει τον Πέτρο και τον αφήνει να τον τραβήξη παράμερα.

Ο Γκρίπο με τον ύπαρχηγό και σή δυστυχισμένη κοπέλλα προσπερνούν και τραβούν προς το έσωτερικό του νησιού.

Τα δυο παιδιά πάνε από πίσω τους.

Χώνονται ανάμεσα στα στενά δρομάκια με τα άθλια σπίτια. Έδώ δεν ύπάρχει ψυχή ζώσα. Όλοι οί κάτοικοι του νησιού, άντρες και γυναίκες, έχουν κατέβει στην παραλία, όπου το γλέντι έχει άρχισει.

Ο Γκρίπο με τον ύπαρχη-

γὸ του καὶ τὴν κοπέλλα μπαί-
νουμ σ' ἓνα χαμηλὸ σπῖτι.

— Φτάσαμε!, σκούζει. «Ο-
που νάναι θάρρη κι' ὁ ἀγαρα-
στής. Καθῆστε, κυρία μου!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ εἰρωνικὰ
λόγια τῆς δίνει μιὰ τρομερὴ
κλωτσιὰ καὶ τὴν πετάει στὴν
ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, πά-
νω σὲ κάτι παλιόρουχα.

— Ἐμπρός!, λέει ὁ Πέ-
τρος στὸν Σάμ. Τώρα θά δώ-
τί πρωταθλητὴς τοῦ «ζίου-
ζίτσου» εἶσαι!

* * *

Ἡ ἐπίθεσις τῶν δύο ἀγο-
ριῶν εἶναι τρομακτικὴ σὲ τα-
χύτητα. Σὰν πραγματικοὶ κε-
ραυνοὶ χύνονται πάνω στοὺς
κουρσάρους.

Ἡ γραθιά τοῦ Πέτρου κα-
τεβαίνει πάνω στὸ πηγούνι
τοῦ Γκρίπο τοῦ πέφτει ἀνά-
σκαλα οὐρλιάζοντας καὶ βρί-
ζοντας.

Ὁ ὑπαρχηγὸς του ποὺ προ-
λαβαίνει καὶ ἀναγνωρίζει τὰ
δύο παιδιὰ, φρενιάζει...

— Πάλι ἐσεῖς; γρυλλίζει
σὰν ἀφηνιασμένο θηρίο. Τού-
τη τὴ φορά δὲν θά μοῦ γλυ-
τώσετε!

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτε-
θῇ, ἀλλὰ ὁ Σάμ δὲν τοῦ δίνει
τὸν καιρό.

Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ τοῦ τὸ γυρίζει ἔτσι, ποὺ
ὁ πειρατὴς ...ἀπογειώνεται
ξαφνικὰ σὰν μπαλλόνι στὸν
ἄερα, γιὰ νὰ βροντήξῃ ὕστε-
ρα κάτω, σὰν χταπόδι, μουγ-
γρίζοντας ἀπαίσια. Προσπα-
θεῖ νὰ ξανασηκωθῇ ἀλλὰ μ'
ἓνα χτύπημα τῆς παλάμης

τοῦ Σάμ στὸ καιρὸν, μένει ἀ-
κίνητος.

Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν εἶναι
τάσο γιερός στὸ «ζίου-ζίτσου»
καὶ τοῦ ἔχει τύχει καὶ πολὺ
ἰσχυρότερος ἀντίπαλος. Ὁ
Γκρίπο τοῦ ἔχει δώσει μιὰ
κλωτσιὰ καὶ τὸν ἔχει πατάξῃ
κάτω. Τώρα ὁρμάει ἀπὸ πίσω
πὼς στὸν Σάμ. Τὸν ἀρπάζει
ἀπὸ τὴ μέση μὲ τρομερὴ δύ-
ναμι, τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ
τὸν σφεντονίζει στὸ παράθυ-
ρο!

Μ' ἓναν τρομερὸ θόρυβο ἀ-
πὸ γυαλιὰ σπασμένα καὶ ξύ-
λα, καὶ ξεφωνίζοντας κιόλας
στὸν ἄερα σὰν ρουκέττα, ὁ κα-
κομοῖρης ὁ Σάμ περιμένει νὰ
προσγειωθῇ.

Νοιώθει νὰ πέφτῃ πρῶτα
πάνω σὲ κάτι μαλακὰ σανίδια
ποὺ βουλιάζουν ἀπὸ τὸ βάρος
του καὶ σπᾶνε. Πέφτει κι'
ἄλλο, ἀλλὰ πάλι εἶναι μαλα-
κὰ στὸ σημεῖο ποὺ σκόει καὶ
ἐπὶ πλέον ἀγκαλιάζει χωρὶς
νὰ τὸ θέλῃ ἓνα τριχωτὸ κεφάλι,
ποὺ τὸ βλέπει, γουρλώνει
τὰ μάτια του τρομακτικὰ καὶ
μπήγει... μιὰ τραναχτὴ ζη-
τωκραυγὴ...

Στὸ μεταξύ ὁ Πέτρος, μέ-
σα στὸ σπῖτι, βρίσκει εὐκαι-
ρία ποὺ ὁ Γκρίπο ἀσχολήθηκε
μὲ τὸν Σάμ. Ἀρπάζει ἓνα βα-
ρύ, ξύλινο σκαμνὶ καὶ τοῦ
τὸ σπᾶει στὸ κεφάλι. Ὁ πει-
ρατὴς σω-άζεται ἀναίσθητος
πλάι στὸν σύντροφό του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπλώνει
τὸ χέρι στὴν κοπέλλα ποὺ τὸν
κυττάζει μὲ θαυμασμό.

— Ἐλα, τῆς λέει. Γρήγο-

ρα, πρὶν συνέλθουν... Πού εἶναι ὁ Σάμ;

Δὲν προλαβαίνει ὅμως ν' ἀναιρωτηθῇ περισσότερο, γιατί τὸ ξανθὸ ἀγόρι ἐμφανίζεται στὴν πόρτα, κρατώντας μιὰ κούπα γεμάτη ἀχνιστὸ γάλα.

— Στὴν ὑγείά σας!, λέει εὐτυχισμένος. Ἔπεσα στὸν... σταῦλο — δὲν εἶναι μεγάλη τύχη αὐτό;

**Μιὰ ἐνδιαφέρουσα
συναμιλία**

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ - Χένρι Μόργκαν βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀκτή, ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες πειρατές, πού οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν κιόλας ἀποκοιμηθῇ στὸ χῶμα σὰν κτήνη, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι τραγουδοῦν βραχνὰ καὶ ἐτοιμάζονται κι' αὐτοὶ νὰ τὸν πάρουν.

Ὁ ἀρχιπειρατὴς σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ νοῦς του εἶναι στὸ καράβι του. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὸν ζυγώνουν ἐνα μελαχροινὸ ἀγόρι πού κρατᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μιὰ κοπέλλα.

— Καπετάνιο, ψιθυρίζει σιγὰ τὸ ἀγόρι στὸν τρομερὸ κουρσάρο, θὰ σὲ παρακαλέσω ἀπόψε πού θὰ σαλπάρῃς νὰ πάρῃς καὶ τὴ δεσποινίδα μαζὶ σου! Κατάγεται ἀπὸ οἰκογένεια Ἀγγλῶν εὐγενῶν!

Ὁ Μόργκαν μόνο πού δὲν παθαίνει συγκοπή ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Τὸ χέρι του ἀσυναί-

σθητα κατεβαίνει στὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του. Τὸ ἀγόρι τὸν κόβει:

— Ἡσυχὰ, καπετάνιο! Κὰ ποῖος φίλος μου θὰ φωνάξῃ πῶς ἔχεις κόψῃ τὰ κατάρτια ὅλων τῶν πλοίων καὶ πῶς ἐτοιμάζεσαι νὰ φύγῃς μ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς, ἂν μὲ πειράξῃς! Μὴ φοβάσαι! Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ πάρῃς μαζὶ σου τὴν κοπέλλα καὶ νὰ τὴν πᾶς στὴν Ἀγγλία! Ἔτσι κι' ἄλλοιὼς ἐκεῖ πηγαίνει. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία σου πειρατεία! Οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ εἶναι ἱσχυροὶ καὶ μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσουν... Ἀλλὰ αὐτὰ θὰ σοὺ τὰ πῇ μόνη της... Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω τώρα, καπετάνιο...

Ὁ Μόργκαν ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸ τὸ παιδί τὰ ξέρε: ὅλα, ὡς καὶ τὰ πιὸ ἀπόκρυφα μυστικά του, πού δὲν τᾶχει φανερώσῃ σὲ κανέναν.

Ὁ Πέτρος ὥστεσο ὑποκλίνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοριτσιοῦ πού τὸν κυττάζει μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἀγάπη κι' ὕστερα ἐξαφανίζεται μὲς στὴ νύχτα.

Ὁ Μόργκαν μένει ἀκόμα δυὸ στιγμὲς ἀναποφάσιτος. Ὑστερα σηκώνεται ὀρθος.

— Ἐλα!, λέει στὴν τρομαγμένη κοπέλλα, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα.

ἔχει τρομακτικὴ δύναμι θελήσεως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Οι θησαυροί

ΤΑ ΔΥΟ αγόρια βρίσκονται κρυμμένα μέσα στο μικρό πλεούμενο που μεταφέρει ένα μεγάλο μέρος από τους θησαυρούς του Παναμά.

‘Ο Μόργκαν, μ’ όλο που έχει κόψει τα κατάρτια των πειρατικών πλοίων, θέλει νά ναι βέβαιος πώς θάχη απομακρυνθή πολύ ώσπου νά τὰ ἐπισκευάσουν καί τὸ πλοίο του, μὲ τόσο βάρος πούχε στ’ ἀμπάρια του, δύσκολα κουνιόταν.

Πάει λοιπὸν τώρα τὰ πιὸ βαρεῖα χρυσαφικά νά τὰ κρύψῃ σ’ ἕνα ἔρημο, βραχώδες ἀκρογιάλι τῆς Χελώναις.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν κι’ ὁ ἀρχιπειρατὴς ὅλο φωνάζει:

— Γρήγορα! Γρήγορα! Πρέπει νά διαστούμε!

Ρίχνουν ἄγκυρα καὶ οἱ τέσσερις γεροδεμένοι ἄντρες πού ἔχει πάρει μαζί του ὅλους - ὅλους, ρίχνουν μιὰ βάρκα στὸ νερὸ κι’ ἀρχίζουν νὰ τὴ γεμίζουν μὲ τὸν θησαυρὸ. Ὅστερα μπαίνει κι’ αὐτὸς μέσα κι’ ἀπομακρύνονται.

Δὲν περνοῦν δυὸ λεπτά καὶ μιὰ ἄλλη βάρκα πέφτει στὸ νερὸ ἀθόρυβα. Μέσα πηδιοῦν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Σάμ καὶ μὲς στὴ νύχτα ἀκολουθοῦν τὴ σκιά τῆς πρώτης.

Οἱ πειρατὲς δγαίνουν στὰ βράχια. Φορτώνονται τὸ βαρὺ ἀλλὰ πολύτιμο φορτίο τους κι’ ὁ Μόργκαν τοὺς ὀδηγεῖ.

Ἡ δεύτερη βάρκα ἔχει ἀράξει κι’ ἐκείνη λίγο πιὸ πέρα.

‘Ο Πέτρος κι’ ὁ Σάμ τοὺς ἀκολουθοῦν ἀθέατοι.

Φτάνουν σὲ μιὰ σπηλιά καὶ μπαίνουν μέσα. Ὁ Μόργκαν δείχνει στοὺς ἄντρες του πού ν’ ἀφήσουν τὸ χρυσάφι, ἀνάβοντας ἕναν δαυλὸ.

Τὸ ξεφόρτωμα τελειώνει γρήγορα κι’ ὁ ἀρχιπειρατὴς ὅλο μουγγρίζει:

— Τελειώνετε! Κοντεύουν μεσάνυχτα! Πρέπει νὰ σταπλώμε! Ἐχοῦμε κι’ ἄλλα χρυσαφικά νὰ κουβαλήσουμε.

Φεύγουν.

Τὰ δυὸ παιδιά ξεκινοῦν γιὰ τὴ σπηλιά. Ξαφνικά, τὸ πόδι τοῦ Σάμ σκοντάφτει σὲ κάτι μεταλλικόν. Σκύβει καὶ τὸ σηκώνει. Εἶναι ἕνα ὑπέροχο χρυσὸ κύπελλο, πού ἔχει πέσει φαίνεται ἀπὸ τοὺς πειρατές, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν.

— Δὲν εἶναι θαῦμα, Πήτ; λέει ἐνθουσιασμένος. Θὰ τὸ πάρω μαζί μου, νὰ πίνω τὸ γάλα μου σὰν μεγάλος ἀριστοκράτης!

— Ἀνόητε! Ξεχνᾷς πὼς δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς τίποτα μαζί σου ἀπὸ τὸ Π α ρ ε λ θ ὀ ν;

— Ἐχεις δίκιο!, λέει ὁ Σάμ ἀνέμελα. Ἄς το καὶ τὸ παίρνωμε ὅταν θά... ἀνακαλύψωμε τὸν θησαυρὸ!

Καὶ ἀσυλλόγιστα τοῦ δίνει ἕνα πέταμα γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν ὑπόλοιπο θησαυρὸ μέσα στὴ σπηλιά. Φυσικὰ ὅμως γίνεται μεγάλος θόρυβος. Κάτι ἄλλα χρυσαφικά κατρακυλᾶνε ἀπὸ τὸν σωρὸ καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγονται ἄγριες φωνές ἀπὸ τὴν

πλευρά τῶν πειρατῶν καὶ πο-
δοβολητό.

Σὲ δευτερόλεπτα, κι' ἐνῶ
τὰ δυὸ ἀγῶρια κυττοῦν ὁλόγυ-
ρα σαστισμένα, οἱ ἀγριάνθρω-
ποι εἶναι κοντά τους μὲ τὰ
πιστόλια στὰ χέρια.

Ὁ Μόργκαν, στὸ φῶς τοῦ
δαυλοῦ πού κρατάει ἀναγνώ-

ρίζει τὸν Πέτρο καὶ τὸ πρόσω-
πό του λάμπει ἀπὸ ἀγρία χα-
ρά.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ
τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμό.

— Ἐσύ 'σαι πάλι; μουγ-
γρίζει μανιασμένος. Ἔφτασέ
τὸ τέλος σου, παλιόπαιδο!

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Προσοχή

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾷ γνωστὸν
ὅτι:

- 1) «Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.
- 2) «ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΕΜΠΤΗΝ.
- 3) «Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑ-
ΣΚΕΥΗΝ.
- 4) Καὶ τέλος ἡ ἀνοτύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλο-
φορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μ. Ἡρώος» τοῦ «Ὑπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Ἰπταμένου Βέλους» στήν ἐπιθυμία της νὰ προσφέρῃ σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες της μιὰ σειρά ἀπὸ ἐκλεκτὰ βιβλία καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ ἔτσι νὰ ἀποκτήσουν μὲ λίγα χρήματα μιὰ θαυμασιὰ βιβλιοθήκη, ἀποφάσισε νὰ κυκλοφορήσῃ:

Τὰ βιβλία τοῦ μελλοντος

Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρά ἀπὸ πολυτελῆ βιβλία τῶν 130 σελίδων, γραμμένα ἀπὸ διασημοὺς Ἑλληνες καὶ ξένους συγγραφεῖς, πού θὰ ἔχουν ὡς θέμα περιπέτειες τῶν ἀνθρώπων στὸ διάστημα καὶ τοὺς πλανῆτες, περιπέτειες ὅμως δοσμένες μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε ὄχι μόνο νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ συναρπάζουν, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκουν!

Σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ

Τὰ βιβλία τοῦ μέλλοντος

πού θὰ τελεῶντε δὲ θὰ ἔχετε μόνο χαρὴ ἓνα ἀνάγνωσμα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ καὶ πιὸ γοητευτικὰ πού ἔχουν γραφῇ ποτέ, δὲ θὰ χορταίνετε μόνο περιπέτεια καὶ δράσι, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔχετε μάθει, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε καλὰ - καλὰ καὶ χωρὶς νὰ κουρασθῇτε, πλῆθος πράγματα πού γιὰ νὰ τὰ μάθετε διαφορετικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ μελετήσετε κουραστικὰ ἐπὶ μῆνες!

Αὕτῃ εἶναι ἡ μεγάλη πρωτοτυπία τῶν «Βιβλίων τοῦ Μέλλοντος»! Ἀγοράστε τὸ πρῶτο βιβλίον καὶ θὰ πεισθῇτε!

Θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγες μέρες!

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άρ. τεύχους 1 — Δραχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς) Τηλ. 28-983
Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνθωμοδουράς. Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφ:γγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλίου, Τατούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησίαι δραχ. 100	Έτησίαι Δολλάρια 4
Έξάμηνοις » 55	Έξάμηνοις » 2

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Κάτι πού ξεπερνά τή φαντασία καί φέρνει τόν ήλιγο!

Η Άτλαντίδα καταποντίζεται

Στή θρυλική βουλιαγμένη ήπειρο καί στήν πανάρχαια
Άθήνα!

Τρομακτική μάχη ΑΘΗΝΑΙΩΝ — ΑΤΛΑΝΤΩΝ μέ πρω-
ταγωνιστάς τούς μικρούς ήρωές μας!

Ό έφιαλτικός κατακλυσμός!

Η Άτλαντίδα καταποντίζεται

Θά τό θυμώσατε σ' όλη σας τή ζωή!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΑΙ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ! ΤΑΡΖΑΝ!
ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΣΩΣΕ ΤΟ ΜΙ-
ΚΡΟ, ΝΗΜΑ....

ΚΑΠΟΙΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΟΠΟΥ, Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΙ Ο ΜΠΟΥ, ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΗ ΝΥΧΤΑ....

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ, ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΣ, ΠΩΣ, ΕΝΑΣ ΛΕΥΚΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΧΕ ΕΠΙΤΕΘΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΦΑΗ, ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΤΟΝ ΤΑΡΖΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ, ΠΑ ΚΑ ΔΗ ΠΩΣ ΔΕΝ ΤΟΥ ΠΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ. . .

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΣΕ ΛΙΓΟ ΦΤΑΝΟΥΝ ΝΑ' ΕΚΕΙ ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΑΡΖΑΝ;
ΚΑΙ, ΕΧΕΙΣ ΔΙ-ΚΙΟ, ΝΗΜΑ

